

VERZOENING

II

Inhoud:

- Verzoening, deel II. . . pag. 3
- Verzoening, deel III. . . pag. 13
- Brieven en Ervaringen . pag. 22

VERZOENING

DEEL II

„Wij hebben eenen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige; En Hij is eene verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor (de zonden) der geheele wereld”. - 1 Joh. 2 : 1, 2.

JHOVA treft een voorziening, opdat zij die in den toestand der tegenwoordige booze wereld geen bevrediging vinden, leven kunnen ontvangen in de nieuwe wereld die Hij scheidt. Dit maakt Hij mogelijk door de groote verzoening. Jehova is de Bewerker van de verzoening. Wanneer zij juist wordt begrepen, stelt zij onmiddellijk Zijn rechtspraak op den voorgrond en dwingt daar eerbied voor af. Door de verzoening wordt Zijn groote liefde voor de nieuwe wereld openbaar. Deze wereld zal een „wereld zonder einde” zijn, hetgeen beteekent, een wereld zonder zonde, diensgevolge een wereld zonder de „bezoldiging der zonde”, dus zonder den dood. In de nieuwe wereld zal de dood van deze aarde weggevaagd worden, dan zullen man en vrouw in gerechtigheid en vrede op aarde leven, zonder vrees dat menschen, dieren of duivelen, hun schade zullen berokkenen en zonder angst te hebben voor armoede of zelfs voor den dood.

2 Het hoogste gerecht over de gansche schepping heeft beslist, wat zonde is: „De zonde is de overtreding van de wet”, namelijk van de wet Jehova's, den hoogsten Rechter. „Alle ongerechtigheid is zonde; en er is zonde niet tot den dood” (1 Joh. 3 : 4; Kath. Bijb.: 1 Joh. 5 : 17). Het geheele menschelijk geslacht ligt in zonde. Het werd in zonde geboren omdat de eerste ouders noch God noch hun ongeboren nakomelingen liefhadden, maar hebzuchtig de volmaakte wet van hun Schepper overtraden. Alle ongerechtigheid die thans de aarde vervult is van hun oorspronkelijke zonde afkomstig en een welbehagen in de zonde alsmede de neiging er toe is met iedere nieuw geboren generatie in hevigheid toegenomen. Alleen God, de Almachtige, kan er een eind aan maken. Alleen Hij kan den weg en het middel ter bevrijding hiervan en ter bevrijding van den vloek des doods verschaffen. Over degenen, die den weg Gods en het middel tot bevrijding van de hand wijzen of er onverschillig tegenover staan en er de voorkeur aan geven, zich in deze wereld met zonde te vermaken of daar aan toe te geven, brengt de dreigende strijd van Armageddon de vernietiging. Het zal een plotseling en beslist halt beteekenen in het voortschrijden der zonde. Deze strijd zal voor degenen, die Gods wet en middel aanvaardden en in de nieuwe wereld, de wereld der gerechtigheid wenschen te leven, bevrijding van de opzettelijke daden der ongerechtigheid beteekenen. Het zal den Naam van Jehova God rechtvaardigen en is daarom van het grootste belang. Het zal een tentoonspreading van Zijn onoverwinnelijke macht over de machtigen zijn, over Satan den

Duivel, die achter al het bedrijven van de zonde der menschen staat; ja, voor dezen Booze zal de strijd het-in-ketenen-leggen en den afgrond van het gebonden-zijn beteekenen. - Openbaring 20 : 1-3.

3 Met het vernietigen van de opzettelijke boozen is het onvermogen van de aangeboren onvolmaaktheid en zonde van de menschen die met verlangen naar gerechtigheid uitzien, nog niet uit den weg geruimd. Hun onvolmaaktheid en zonde maken hen van nature tot vijanden van God, omdat Hij zoo iets niet kan goedkeuren. Om deze reden heeft Jehova God om Zijns Naams wil, Die voor recht en gerechtigheid en voor hulp en nut ten behoeve van gerechtigheidslievendenden instaat - opdat dezulken voortdurend kunnen leven - voor de verzoening door een zoenoffer gezorgd. De hulpeloze mensch, die door geboorte van den opstandigen Adam afstamt, zou geen verzoening kunnen verschaffen, ook al zou hij op duizend slagvelden sterven. Het was derhalve de aangelegenheid van Jehova verzoening teweeg te brengen, nl. door Zijn volmaaktten eenigverwekten Zoon, Die de „Mensch Christus Jezus” werd. Men heeft gezegd: God heeft niet de zonde lief, maar den zondaar. Dit komt met de waarheid der Schrift niet overeen. Gods liefde geldt de nieuwe wereld der gerechtigheid; God bewijst alleen dengenen Zijn liefde, die Gods voorziening wenschen om in deze rechtvaardige wereld te leven en zich deze ten nutte maken. Deze liefde tot de wereld der gerechtigheid vraagt God als een vereischte voor zondaars, die vrijheid en leven trachten te verkrijgen. „Maar God bevestigt Zijne liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn. Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. En niet alleenlijk (dit), maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben”. - Romeinen 5 : 8-11.

Hoopverwekkende Schaduwbeelden

4 Eeuwen voordat de groote Geveer van iedere goede en volkomen gave, voor de verzoening zorgde, schiep Hij profetische schaduwbeelden, die aan de menschen, die in Jehova God gelooven en Hem gehoorzamen, getrouw de werkelijkheid van de toekomstige goede dingen voorstelden. Deze „schaduw”-beelden moesten aan Gods wet, die rechtvaardig en volmaakt is, beantwoorden en niet aan den

godsdienst of menselijke voorstellingen. Om deze reden gaf Hij de wet, waarnaar deze „schaduw- en verbeeldingen” werden gemaakt, tot vertroosting en opwekking van de hoop van hen die een leven in gerechtigheid liefhebben. Deze wet gaf Hij aan de Israëlieten, het volk dat Hij door Zijn profeet Mozes - als middelaar tusschen God en mensch - in een verbond met Hem opnam. Dit bewijst, dat alleen degenen, die een verbond met God aangaan om Zijn wil te doen en dit verbond dan ook houden, zich over de voorschaduwde goederen of goede dingen zullen verheugen. De schaduw is niet het werkelijke of „de gestalte der dingen zelve”, die de schaduw werpt. De schaduw gaat voorbij, maar het lichaam, dat de schaduw veroorzaakt, blijft bestaan en roept de werkelijke en blijvende goede uitwerking te voorschijn.

5 De geïnspireerde apostel, aan wien Jehova God den verborgen zin der „schaduw- en verbeeldingen” openbaarde, schrijft: „Want de wet, hebbende eene schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken (niet de gestalte der dingen zelve; Nieuwe Vert.), kan niet dezelfde offeranden, die zij alle jaren geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen, die daar toegegaan” (Hebr. 10 : 1). „Dat u dan niemand oordeele in spijs of in drank, of in het stuk des feest(dags), of der nieuwe maan, of der sabbatten; Welke zijn eene schaduw der toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus” (Col. 2 : 16, 17). Daar de werkelijke verzoening door Christus Jezus, Gods Zoon, tot stand komt, toont dezelfde geïnspireerde schrijver degenen, die eens onder de voorbeeldige wet stonden, het werkelijke doel der wet, doordat hij zegt: „Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden. Zoo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zoo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester” (Gal. 3 : 23-25). De schaduw gaat voorbij, omdat zij door de werkelijkheid wordt vervuld.

6 De natie Israël, waartoe de profeet Mozes behoorde, was onder de wet gesteld, die gebod, dat deze profetische „schaduw- en verbeeldingen” door levende spelets volgens de voorschriften opgevoerd zouden worden (Ps. 147 : 19, 20). Voordat de Israëlieten onder deze wet gesteld werden, werden zij in het land Egypte zeer verdrukt. Evenzoo worden degenen die met God een verbond sluiten, doordat zij zich door middel van Christus wijden om Gods wil te doen, door deze tegenwoordige booze, door Egypte voorgestelde wereld, verdrukt. God verwekte ten behoeve van Zijn verdrukt volk een bevrijder, nl. Mozes, die Christus Jezus, Gods grooten Krijgsheld in den strijd van Armageddon, voorschaduwde.

7 Terwijl Jehova God de Israëlieten uit de wereldsche organisatie Egypte naar de bevrijding leidde, gaf Hij hun bevel, het pascha-lam te offeren en hiervan een plechtigheid te maken. Dit voorschaduwde, dat God vóór de groote, door de vernietiging van Satans wereld teweeggebrachte bevrijding in Armageddon, de verzoening zou verschaffen door het werkelijke offer, „het Lam Gods”, dat de zonde wegneemt van degenen, die in de nieuwe

wereld zullen leven (Joh. 1 : 29, 36). Het in Egypte geslachte voorbeeldige pascha-lam kwam in de plaats te staan van den middelaar Gods in Israël, nl. in de plaats van Mozes, en Mozes was op zijn beurt een schaduw- of voorbeeld van Christus Jezus. Met het slachten van dit pascha-lam begon het wetsverbond van God met Israël omdat door het levensbloed van dit offer het verbond geldig, bindend gemaakt en in werking werd gesteld (Hebr. 9 : 16, 17). Dit voorschaduwde dat geen menselijk schepsel een verbond met God kan sluiten om Zijn wil te doen, dan door de verzoening die God door Zijn Zoon, het „Lam Gods” verschafft. Na het eerste pascha-offer en pascha-feest kwam de bevrijding van Israël door de vernietiging van de eerstgeborenen van Egypte. Spoedig hierop volgde de vernietiging der legers en wagens van Parao door Jehova's vreemde daad in de Rode Zee. Beide vernietigingen, die over Egypte kwamen, stelden de vernietiging van de zichtbare zoowel als de onzichtbare deelen van Satans wereld, de wetteloze menschen als ook de demonen voor. - Exodus, hoofdstuk twaalf tot vijftien.

Verzoendag

8 In de derde maand, nadat de Israëlieten onder leiding van Mozes uit Egypte en veilig door de Rode Zee waren gekomen, bereikten zij den voet van den berg Sinai in Arabië. Hier bevestigde Jehova God het verbond, dat Hij met hen in Egypte had gesloten en gaf hun de meer uitgebreide uiteenzetting van Zijn voorbeeldige wet met inbegrip der tien geboden. De inwijding van dit wetsverbond wordt in Hebr. 9 : 16-22 in 't kort beschreven: „Want waar een verbond bestaat daar moet noodzakelijkerwijze de dood van hem die dit bevestigt, teweeggebracht worden; want een verbond staat over de doode offeren vast (is vast in de dooden; St. vert.) terwijl het nooit geldig is zolang dat wat hem bevestigt leeft. Aldus is niet eens het eerste [het wetsverbond] zonder bloed gesticht. Want toen elk gebod in de wet van Mozes tot het geheele volk gesproken was, nam hij het bloed van stieren en bokken met water en scharlakenroode wol en hysop en besprenkelde zoowel het boek [der wet] zelf, als ook het geheele volk, zeggende: 'Dit is het bloed des verbonds, dat God u opgelegd heeft'. En op dezelfde wijze besprenkelde hij tevens de tent en alle gereedschappen van den openbaren dienst met het bloed. En haast alle dingen worden volgens de wet met bloed gereinigd, en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving!” (Diaglott, Engelsch). Dit stelde de noodzakelijkheid voor van de verzoening door een zoen voor zonde of een zondoffer.

9 Deze dierlijke offers waren slechts schaduw- en verbeeldingen van het werkelijke zondoffer, dat God ter bestemder tijd wilde verschaffen. Daar de te offeren dieren van lagere rangorde dan den mensch en van geringere waarde dan het menselijke leven zijn, zou de aanbidding van bloed van vele dieroffers, de zonde van den mensch niet kunnen wegnemen. Zij waren slechts een voorbeeld van het ware. Dientengevolge moest het brengen van deze offers na opnieuw bedreven zonden herhaald worden; God trof hiervoor een voorziening. „Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneemt”

(Hebr. 10 : 1-4). Het bloed van stieren en bokken werd bij de inwijding van het wetsverbond aan den berg Sinaï geofferd en God gaf het bevel dat dit offeren jaarlijks op een nationalen verzoendag in de zevende maand van het jaar, op den tienden dag van de maand, herhaald moest worden (Lev. 16 : 29-31). Op dien dag, waarop men zich van alle persoonlijke werkzaamheden onthield, openbaarden de leden der natie hun rouw voor de in het afgelopen jaar bedreven zonden en beleden deze. Zij zochten vergeving voor hun zonden te verkrijgen en beleden hun behoefte naar een zondoffer, dat niet van hen afhing. Aldus richtten zij hun zinnen gedurig op het toekomende zondoffer, dat God zou verschaffen.

10 Gelegerd aan den voet van den „berg Gods“ waar God door Mozes de wet gaf, stelden de Israëlieten, te zamen met het gemengde volk, dat hen vanuit Egypte vergezelde, al degenen voor, voor wie verzoening gegeven wordt en die daaruit voordeel trekken en in de nieuwe wereld zullen leven. Jehova God nam de Israëlieten uit de wereld om Zijn volk te zijn; daarom konden zij dus niet meer een deel van deze tegenwoordige wereld vormen. God zeide tot hen: „Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend“ (Amos 3 : 2). Zij stonden onder een Theocratisch bewind, want Jehova de groote Theocraat, was hun Wetgever, Mozes, hun middelaar, fungeerde voor hen als Jehova's officieele dienaar. In de Roode Zee en in de wolk die hen overschaduwde en hen op hun reizen leidde, werden zij in Mozes gedoopt (1 Cor. 10 : 1, 2). Mozes handelde dus als een voorbeeld van Christus Jezus, den Goddelijken Koning van de Theocratische Heerschappij der nieuwe wereld.

11 Jehova God verkoos den stam Levi, waaruit Mozes voortkwam, tot Zijn officieele dienaren in Zijn heiligdom. Hij maakte Aäron, den broeder van Mozes, die tegenover Farao in Egypte de woordvoerder van Mozes was geweest, tot Zijn hoogepriester en de zonen van Aäron tot onderpriesters. Derhalve vertegenwoordigde Aäron, de hoogepriester, eveneens Christus Jezus, het Hoofd van Jehova's Theocratie, maar met de eigenschap van Gods Hoogepriester. De overigen van het huis, waarvan Aäron een lid was en die dus tot den stam Levi behoorden, stelden de 144000 leden van het „lichaam van Christus“ voor, die met Christus Jezus in de Theocratie verbonden zullen zijn. „Zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heerschen duizend jaren“ (Openb. 20 : 6). Zij vormen de Theocratische koninklijke familie van Jehova, over welke familie of huis der zonen, Christus Jezus het Hoofd is (Hebr. 3 : 1-6). Vanuit dit standpunt en in samenhang met den stam Levi bezien, stellen de overige der twaalf stammen Israëls alle menschen op aarde voor, wier zonden verzoend worden en die na Armageddon onder de Theocratische Heerschappij op aarde leven.

De Tent der Samenkomst (De Tabernakel)

12 De verzoendag in het voorbeeld werd alle jaren in het heiligdom gevierd, dat Jehova God door Mozes had laten maken. Dit was nauwkeurig volgens het door God gegeven model opgericht, want het heiligdom was een schaduw van grootere wer-

kelijkheden, die later geopenbaard zouden worden. Het heiligdom was een tent of hut, wier poort gelegen was naar het Oosten. Het was door een prachtig voorhangsel in twee ruimten of afdelingen verdeeld. De ingang van het heiligdom was eveneens door een voorhangsel bedekt, dat de „deur der tent der samenkomst“ of volgens de Leidsche vertaling de „ingang“ genoemd werd. Door deze deur ging men het eerste, het grootste vertrek binnen, dat „het heilige“ genoemd werd en dat verlicht werd door een gouden kandelaar met zeven lampen. Volgens Gods wet mochten de onderpriesters dit vertrek, het „heilige“, binnentreden en hier hun dienst verrichten. Het zou voor hen echter den dood beteekend hebben, wanneer zij achter het voorhangsel in het kleinere vertrek waren gegaan, dat het „heilige der heiligen“ genoemd werd.

13 In het heilige der heiligen bevond zich de heilige ark des verbonds. Dit was een met goud overtrokken kist, die de tafelen van de tien geboden en andere gewijde voorwerpen bevatte. Deze ark was met een gouden plaat bedekt, waarboven zich aan beide uiteinden een gouden cherub verhief. Met uitgebreide vleugelen hadden de cherubijnen hun aangezichten naar het gouden deksel of het „verzoendeksel“ gericht. Tusschen deze cherubijnen boven het verzoendeksel gaf Jehova God in een verlichte wolk Zijn tegenwoordigheid te kennen. In dit heilige der heiligen in de tegenwoordigheid van God, den Heilige der heiligen, mocht alleen de hoogepriester op den verzoendag binnengaan, hij moest eerst het gouden reukvat meebrengen en het heilige wierook daarop rooken, voordat hij het zoenoffer aanbood. „De HEERE dan zeide tot Mozes: Spreek tot uwen broeder Aäron, dat hij niet te allen tijde ga in het heilige, binnen den voorhang, voor het verzoendeksel, dat op de ark is, opdat hij niet sterve; want Ik verschijn in eene wolk op het verzoendeksel“. - Lev. 16 : 2; Hebr. 9 : 1-8.

14 Het heiligdom stond in de westelijke helft van het heilige voorhof. Het voorhof was rondom door linnen voorhangsels verborgen en daardoor van de buitenwereld afgescheiden. De plaats van den ingang van het voorhof lag in het Oosten. Deze opening was door een voorhangsel bedekt, die men „de deur“ noemde. Op den dag der verzoening was het verboden, dat de Israëlieten, die geen Levieten waren, dit voorhof binnentraden, het voorhangsel van de „deur“ werd echter opgeheven en het volk mocht van een zekeren afstand toezien, wat er in het voorhof gebeurde. Het voorhof zelf was een rechthoekige plaats, 150 voet lang en 75 voet breed. In de oostelijke helft van het voorhof stond het koperen altaar midden tusschen de „deur“ van het voorhof en de „deur“ van den tabernakel; tusschen het altaar en de „deur“ was een waschbekken, waar zich de priesters in verband met den dienst van den tabernakel wuschen.

15 De voor het offeren bestemde dieren werden in het voorhof geslacht en werden derhalve door de „deur“ in het voorhof gebracht en op de noordelijke zijde van het altaar geofferd. Op de voor- of oostelijke zijde van het altaar werd de asch van het offer neergelegd. Dienovereenkomstig stelt het voorhof, de plaats waar geofferd wordt, de aarde voor. Met he-

trekking tot het aan te bieden offer zelf stelt het voorhof den toestand der rechtvaardiging tegenover God voor, den toestand, waar de geofferde voor God rechtvaardig en derhalve aannemelijk is, om aan God als een offer aangeboden te worden. Het heilige der heiligen van het heiligdom stelt den hemel zelf voor: „Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen [van menschen] gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons”. - Hebr. 9 : 24.

16 De plaats voor het voorhof werd aan den voet van den berg Sinaï gekozen en op den eersten dag van het eerste jaar, nadat Israël uit Egypte was vertrokken, werd de tent der samenkomst opgericht. Buiten, rondom de vier zijden van het voorhof, sloegen de Levieten hun tenten op, waarbij Mozes en de priesterlijke familie van zijn broeder Aäron, den hooge priester, zich aan de oostelijke zijde van de deur van het voorhof legerden. Op een eerbiedigen afstand van de Levieten sloegen de andere stammen van Israël en het gemengde volk dat bij hen was, hun tenten op; dezen vormden het „leger”. Het gebied dat aan den buitenkant van deze stammen lag, noemde men de plaats „buiten het leger”. Het stelde den toestand voor van de wereld, den toestand van hen die geen voordeel uit de verzoening der zonde trekken, die onder den toorn Gods blijven en onder den Booze, den Duivel, staan en daarom verdeld worden. - 1 Joh. 5 : 19; Joh. 3 : 35, 36.

17 Al degenen, die er belang in stellen, zich over Gods genade in het leven, dat de nieuwe wereld der gerechtigheid biedt, te verheugen, zullen thans met aandacht nagaan, wat Jehova God op den voorbeeldigen verzoendag gebod te doen en wat precies de verzorging, het offeren en de toepassing van het zondoffer voorschaduwde. De aanwijzingen, die God door Mozes, Zijn Theocratischen vertegenwoordiger gaf, werden door levende personen uitgevoerd, een in gebreke blijven deze nauwkeurig op te volgen, zou voor den desbetreffenden den dood hebben beteekend, daar zoo iemand de Theocratische orde niet gewaardeerd en niet naar haar aanwijzing gehandeld zou hebben. De te voorschaduwden werkelijkheden waren veel te belangrijk, om met zorgeloze nalatigheid behandeld en onvolledig en onnauwkeurig uitgebeeld te worden. Het is trouwens een vreeselijke gedachte dat, wanneer Jehova's groote Hoogepriester in het vervullen der werkelijkheden in het tegenbeeld zorgeloos en onvolkomen gehandeld zou hebben, de rechtvaardiging van den Naam en het Woord Jehova's een mislukking geworden en voor het gansche menschelijke geslacht alles verloren geweest zou zijn.

Een Var voor het Zondoffer

18 Betrekking nemende op het heilige der heiligen, dat wil zeggen „het heiligdom binnen het voorhangsel”, dat den hemel voorstelde van de tegenwoordigheid van God, gaf Hij voor den verzoendag het volgende bevel: „Hiermede zal Aäron in het heilige gaan: met eenen var, een jong rund, ten zondoffer, en eenen ram ten brandoffer” (Lev. 16 : 3). Dit bepaalt den tijd, waarin de tegenbeeldige of werkelijke dag der verzoening door den waren Hooge-

priester begon. Deze begon in het jaar 29 n. Chr., toen Christus Jezus den ouderdom der onafhankelijkheid als volmaakt mensch had bereikt en zich door de wijding tot een onverdeelde dienst aanbod en Zich in den Jordaan liet doopen. God nam Jezus in het verbond met Hem op en alzoo werd Jezus destijds Jehova's Hoogepriester tot het offeren van het zondoffer.

19 Na den eersten verzoendag in de woestijn van Sinaï werden in den loop der eeuwen gedurig dierlijke offers aangeboden, die echter zonder kracht en waarde waren om de door menschelijke zonden ontstane tekortkomingen op te heffen. Indien de zonde werkelijk voorgoed weggenomen was, dan zou één offer voldoende geweest zijn. Dientengevolge was in het voorbeeld het offeren van vele offers noodzakelijk, omdat niet één de zonde werkelijk afschafte; zij voorschaduwden slechts het werkelijke komende offer. Daarom wijdde Jezus Zich om het voor de dingen op te nemen die tot de nieuwe wereld behooren, zooals er geschreven staat: „Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme. Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam [een volmaakt menschelijk lichaam] toebereid; Brandofferen en (offer) voor de zonde hebben U niet behaagd; Toen sprak ik [Jezus]: Zie, Ik kom (in het begin des boeks is van Mij geschreven), om Uwen wil te doen, o God, in welken wil wij geheiligd zijn, door de offerande des [volmaakten menschelijken] lichaams van Jezus Christus, eenmaal (geschied). En een iegelijk priester [van de orde van Aäron] stond wel alle dagen dienende, en dezelfde slachtofferen dikmaals offerende, die de zonden nimmermeer kunnen wegnemen; Maar deze [Jezus], één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechter(hand) Gods (maar deze nademaal hij é é n offer voor de zonden geofferd heeft, zit eeuwig ter rechterhand Gods; Luther)”. - Hebr. 10 : 4-7, 10-13.

20 Aäron voorschaduwde Christus Jezus in de hoedanigheid van den offerenden Hoogepriester van Jehova God, terwijl de „jonge var” ten zondoffer het „lichaam van Jezus Christus” als volmaakt mensch voorstelde. Als zoodanig kwam Hij met Adams volmaaktheid in Eden nauwkeurig overeen en bezat het recht om als mensch op aarde te leven. Alleen op deze wijze kon Jezus Christus het noodzakelijke, voor het aanbieden van een offer van voldoende waarde of verdienste hebben, om al datgene voor Adams nakomelingen terug te verkrijgen, wat zij door de overtreding van Adam verloren hadden. Door dit offer van Zichzelf kon Christus Jezus de gevolgen van Adams zonde voor de menschen teniet doen of krachteloos maken en hun zonden om zoo te zeggen in Zijn bloed uitwassen. In het voorbeeld stelde de „ram ten brandoffer” van Aäron eveneens den mensch Jezus voor, echter vanuit een ander standpunt bezien, zooals later aangetoond zal worden. Men vergelijk hiermede den ram, die God aan Abraham gaf, opdat hij deze in de plaats van zijn zoon Izaäk offerde (Gen. 22 : 13, 14). Er wordt niet gezegd, van waar Aäron den var voor het zondoffer haalde. Dit komt met het feit overeen, dat

Jezus het recht op leven als mensch van God, Zijn Vader, verkreeg, Zijn natuur naar het vleesch echter, van het menschelijke geslacht.

Rechtvaardig

21 Als mensch was Aäron onvolmaakt en van nature een zondaar, hij beantwoordde derhalve niet aan Hem Dien hij voorschaduwde. Op een passende wijze gaf Jehova het bevel: „Hij zal den heiligen linnen rok aandoen, en eene linnen onderbroek zal aan zijn vleesch zijn, en met eenen linnen gordel zal hij zich gorden, en met den linnen hoed bedekken: dit zijn heilige kleederen; daarom zal hij zijn vleesch met water baden, als hij ze zal aandoen” (Lev. 16 : 4). Dit moest Aäron, de onvolmaakte mensch, zorgvuldig uitvoeren, om de absolute gerechtigheid van Christus Jezus, den grooteren Hoogepriester, uit te beelden. Over de heiligen, die Zijn onderpriesters zijn, staat symbolisch geschreven, dat zij „bekleed worden met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen” (Openb. 19 : 8). Christus Jezus heeft de gerechtigheid lief en haat de wetteloosheid. Hij is met gerechtigheid gekroond en is Jehova, den God der gerechtigheid, onderdanig. Hij omgordt Zich, om de zaak der gerechtigheid, nl. de rechtvaardiging van den Naam Jehova's, te dienen. Aan Hem was geen naaktheid door ongerechtigheid te bekennen, noch onreinheid, onvolmaaktheid of zwakheid in het vleesch: „Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten. Immers, zulk een hoogepriester hadden wij ook noodig: heilig, zonder schuld of smet, gescheiden van de zondaren en boven de hemelen verheven”. - Hebr. 7 : 25, 26: Nieuwe Vertaling.

„Geitenbokken ten Zondoffer”

22 Alleen met den var en den hem vergezelden den ram kon het beeld van de verzoening niet volledig weergegeven worden, derhalve ontving de hoogepriester Aäron een verder bevel: „En van de vergadering der kinderen Israëls zal hij nemen twee geitenbokken ten zondoffer, en eenen ram ten brandoffer” (Lev. 16 : 5). In dit hoofdstuk is de uitdrukking „zondoffer”, de vertaling van het Hebreuwsche grondwoord (khattawth), dat oorspronkelijk slechts „zonde” beteekent. De eerste keer dat het in den Bijbel voorkomt, nl. in Genesis 4 : 7 (zie ook kanttekening van den Elberfelder Bijbel), wordt het met „zonde” vertaald, en het wordt in den Bijbel meestal met „zonde” weergegeven. Wanneer echter, zooals in Lev. 16 het Hebreuwsche woord op een aan te bieden offer betrekking neemt, dan heeft het de beteekenis van een „zondoffer”, dat wil zeggen, een offer, dat voor de zonden geofferd wordt. Wien stellen nu deze „twee geitenbokken ten zondoffer” voor? Toonen zij aan, dat het zondoffer door Jezus alleen onvolledig is en dat Hij de hulp van andere dienaren Gods noodig heeft om dengenen die onder de verzoening vallen het nut van het zondoffer te laten toekomen of het op dezen toe te passen? God is Zijn eigen Uitlegger en men lette op hetgeen Zijn Woord zegt.

23 De dierlijke offers hij de voorbeeldige verzoening waren - afzonderlijk of allen tezamen genomen - met betrekking tot de waarde van een volmaakt mensch niet aan Hem gelijk, want den volmaakten mensch, was de heerschappij over de lagere animale (wat slechts aan menschen en dieren (niet aan planten) eigen is: de animale levensverrichtingen zijn waarneming en willekeurige bewegingen) schepping verleend. Dientengevolge kon men van den var en de twee geitenbokken niet spreken van een „rantsoen” of een nauwkeurigen gelijkwaardigen prijs voor de natie Israël, het was slechts een voorbeeldig zondoffer. In de werkelijke verzoening of bij den zoen voor de zonde der menschen moet echter het aangeboden offer, het rantsoen of de loskoop prijs, het middel ter bevrijding zijn, dat aan datgene wat bevrijd of teruggewonnen zal worden, volkomen beantwoordt en dit is ook het geval. Derhalve is bij den werkelijken dienst der verzoening het zondoffer synoniem met rantsoen. Alleen door Christus Jezus heeft Jehova God het rantsoen verschafft. Christus Jezus heeft „Zijne ziel gegeven tot een rantsoen voor velen” (Matth. 20 : 28); „Het bloed van Jezus Christus, Zijnen Zoon, reinigt ons van alle zonde” (1 Joh. 1 : 7); Hij heeft „ons van onze zonden gewasschen in Zijn bloed” (Openb. 1 : 5); „Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der menschen, de Mensch Christus Jezus: Die Zichzelven gegeven heeft (tot) een rantsoen voor allen, (zijnde) de getuigenis te zijner tijd” (1 Tim. 2 : 5, 6). Aldus is alléén door Christus Jezus voor het zondoffer gezorgd. Wanneer Hij de verdienste of de waarde van het zondoffer in de tegenwoordigheid van Jehova in den hemel aanbiedt, heeft Hij geen hulp van anderen noodig.

24 Als bewijs dat Christus Jezus alleen het zondoffer is en dat het beeld van de „geitenbokken ten zondoffer” dit niet tegenspreekt, ja, veeleer bevestigt, lette men op hetgeen de geïnspireerde getuige Gods in Hebr. 9 : 11, 12 getuigt: „Maar Christus, de Hoogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakten tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel. Noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, eene eeuwige verlossing te weeggebracht hebbende”. Dit heeft rechtstreeks betrekking op Leviticus hoofdstuk 16 en op den var en de bokken ten zondoffer. Wat het laatste betreft ging Aäron, de hoogepriester, minstens tweemaal het heilige der heiligen binnen om met het bloed van twee dieren, en wel van elk dier afzonderlijk, het verzoendeksel te naderen.

25 Dit stelt nu niet voor, dat Christus Jezus, Jehova's Hoogepriester, tweemaal tot verzoening der zonden voor het aangezicht van Jehova in den hemel zou verschijnen, welke beide gebeurtenissen door een tijdruimte van ongeveer 1900 jaren van elkaar gescheiden zouden zijn en dat Hij daar iederen keer met een zondoffer binnen zou gaan. De hoven aangehaalde Schriftplaats uit Hebreë 9 : 12 verklaart, dat Christus Jezus reeds binnengegaan is, ja, dat Hij „eenmaal ingegaan” is, zonder dat een herhaling of een tweede binnengaan noodzakelijk is. Het binnengaan van Christus is onherroepelijk

een gebeurtenis van het verleden. Zijn aanbieding van de waarde van Zijn menselijk levensbloed wacht niet om bij den dood van de laatste getrouwe leden van het „lichaam van Christus" door een tweede aanbieding volledig gemaakt te worden. Daarom spreekt Hebreë 9 : 12 over Christus, den Hoogepriester, als van Denegene. Die „eene eeuwige verlossing teweeggebracht heeft". Hij zou door nogmaals te frachten binnen te gaan, niets meer kunnen bereiken. Waarmede zou Hij overigens ook hinnen-gaan of binnen moeten gaan, om de „eeuwige verlossing" volledig te maken?

26 De twee „geitenbokken ten zondoffer" kunnen derhalve niet zoo aangeduid worden, alsof zij een ander offer voorstellen, dat van den „Mensch Christus Jezus" verschillend is. De bok Jehova's, die uit de twee bokken gekozen werd, is noch eensymboolnoch een schaduwbeeld van het lichaam van de 144000 leden der kerk, waarvan Christus Jezus het Hoofd is. Christus Jezus moet alleen de tegenbeeldige bok van Jehova zijn, zooals dit in de hier volgende beschouwing zal worden aangetoond. Op den dag der verzoening in den ouden tijd waren twee „geitenbokken ten zondoffer" noodzakelijk, om een tweevoudig beeld te scheppen, dat met een enkelen bok niet voorgesteld of uitgebeeld kon worden. In werkelijkheid vervult zich echter het tweevoudige beeld volledig in het ééne zondoffer of in het zonden-verzoenende offer, nl. in Jezus. De tweede geitenbok, die tot den „bok voor Azazel" gemaakt werd, bezat in het voorbeeld belangrijke kenteekenen en werkte derhalve mede aan, of was een aanvulling van den bok Jehova's.

27 De in paragraaf 8 aangehaalde tekst uit Hebreë 9 : 16-22 heeft betrekking op de inwijding of invoering van het Goddelijke wetsverbond met de natie Israël bij den berg Gods. Hij haalt twee groepen van offeranden aan die de bevestiging van het verbond aanvulden. Doch ook dit bewijst niet dat het ware zondoffer meer dan één offer is. Het daar ingewijde wetsverbond voorschaduwde het nieuwe verbond, dat Jehova God met Christus Jezus en de „leden van Zijn lichaam", de geestelijke Israëlieten sluit. Dit nieuwe verbond was door het bloed van Zijn Middelaar Christus Jezus op den dag Zijns doods, den dag van het pascha, in het jaar 33 na Christus geldig of werd dan in werking gesteld. Het bloed der navolgers van Christus, de kerk, droeg er niets toe bij om dit nieuwe verbond voor hen geldig te maken. Om deze reden is dus het feit dat Mozes het boek van het wetsverbond en daarna het volk met het bloed van stieren en bokken besprenkelde, geen bewijs, dat de kerk van de lichaamsleden van Christus een deel van het zondoffer uitmaken. Hetzelfde geldt met betrekking tot het spreken van het bloed op den tabernakel, zijn vaten en gereedschappen, hetgeen geschiedde toen de tabernakel ongeveer negen maanden na de inwijding van het wetsverbond bij den berg Sinaj opgericht en in dienst werd gesteld.

28 In Hebreë 9 : 22 staat: „En alle dingen worden bijna door bloed gereinigd naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geene vergeving". Daar dit zoo is, zouden de dieren, wier bloed tot reiniging van zonden en tot het afschaffen hiervan werden ge-

bruikt, niemand anders dan Jezus Zelf kunnen voorstellen, zelfs niet eens de leden van „Zijn lichaam". Het bloed van Christus dat vanaf Pinksteren voor het eerst op hen van toepassing is, vervult geen dubbele taak en kan dit ook niet, het kan niet eerst hen reinigen en daarna door hen degenen die in de nieuwe wereld op aarde zullen leven. Welk aandeel den leden van het lichaam van Christus aan Zijn bloed ook moge toekomen, zoo worden toch slechts zij alleen hierdoor gereinigd. Hun persoonlijk aandeel aan het bloed kan niet opnieuw gebruikt en op iemand anders toegepast worden. Een ieder afzonderlijk die in de nieuwe wereld leeft of hij nu binnen of buiten het „lichaam van Christus" is, heeft het recht, voor zoover hij aan de eischen voldoet, zich onder de reiniging en vergeving der zonde door het bloed van Christus te stellen. Hij kan dit niet afgeven en het aan anderen doorgeven om het op deze wijze een dubbele taak te laten vervullen. - Johannes 3 : 35, 36.

29 Hebreë 7 : 27 verklaart, dat het voor Christus Jezus niet noodig was naar de wijze van den voorbeeldigen hoogepriester te handelen en onfeilbaar één keer per jaar op den verzoendag altijd weer opnieuw offeranden te offeren, zooals de hoogepriesters, die het eerst een var offerden voor hun eigen zonden en dan den bok Jehova's voor het volk: „want dat heeft hij eens en vooral gedaan toen hij zichzelf ten offer bracht" (Leidsche vert.). Dat wat Hij negentien eeuwen geleden eens en voor altijd heeft gedaan, toen Hij Zichzelf offerde, heeft geen aanvullend offer van Zijn kerk nodig. Aldus is de Schriftplaats in Hebreë 7 : 27 klaar en duidelijk wanneer zij leert, dat die eene daad van Jezus dat-gene vervulde, waartoe de twee soorten van offers noodzakelijk waren, om het voorbeeld van den ouden tijd volledig te maken.

30 Hebreë 13 : 10-12 is tot de geestelijke Israëlieten, het „lichaam" van Christus, gericht, waar staat: „Wij hebben een altaar, van hetwelk geene macht hebben te eten, die den tabernakel dienen [van het zondoffer in den tabernakel werd niets gegeten, maar alles werd op een andere wijze gebruikt]. Want welker dieren bloed voor de zonde gedragen werd in het heiligdom door den hoogepriester, derzelve lichamen werden verbrand buiten de legerplaats. Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden". Men bemerkte dat Jezus „door Zijn eigen bloed" heiligt en niet door de smaadheden en vervolgingen die Hij onderging. Het volgende vers (Hebr. 13 : 13) geeft den leden van het lichaam van Christus den raad: „Zoo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijne smaadheid dragende". Dezen moeten eerst zelf geheiligd worden door het bloed van Christus en daarna trekken zij uit, niet om anderen met hun bloed te heiligen, doch om de smaadheid van Christus te dragen. Dat zij voor dit doel „buiten de legerplaats" gaan, maakt hen niet tot den tegenbeeldigen bok Jehova's. Het dragen van Zijn smaadheid brengt geen verzoening voor de zonde voort, dit doet het vergieten van het bloed van den Volmaakten, den „Mensch Christus Jezus" (Hebr. 9 : 22). In het voorbeeld werd de in zonde en goddeloosheid liggende wereld als het gebied

„buiten de legerplaats" voorgesteld en in het volgende vers (Hebr. 13 : 14) toont Gods Woord aan, dat de leden van het lichaam van Christus de smaadheid buiten de legerplaats dragen, omdat zij niet van deze wereld zijn, maar tot de wereld der gerechtigheid behoren, die naar Gods belofte zal komen: „Want wij hebben hier geene blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstende". Zij zoeken Gods Hoofdorganisatie, de Theocratie, en nemen daarom hun plaats in met den gemaden Christus Jezus in deze tegenwoordige wereld, „buiten de legerplaats". Het volgende vers voegt derhalve hieraan toe (Hebr. 13 : 15): „Laat ons dan door Hem altijd Gode opofferen eene offerande des lofs, dat is, de vrucht der lippen, die Zijnen Naam belijden". Zij offeren niet een offer als zondoffer, omdat Christus Jezus dit Zelf eens en voor altijd heeft gedaan.

31 Aäron nam de twee „geitenbokken ten zondoffer" van de gemeente der kinderen Israëls. Dit toont aan, dat alle gekochte menschen die eeuwig op de volmaakte aarde zullen leven, van Christus Jezus als de groote Uitvoerder van den wil van Jehova of Zijn Hoogepriester verwachten dat Hij de daad der verzoening voor de zonden ten hunnen voordeele doet en uitvoert en zij zijn bereid datgene te doen wat van hen verlangd wordt om het voordeel der verzoening voor de zonden te ontvangen. Terwijl Jezus vervolgens Zijn recht op leven van Jehova, Zijn Vader, had ontvangen, ontving Hij Zijn vleeschelijk lichaam door middel van een mensch die in een verbond stond met God. Jezus werd „geboren uit eene vrouw, geboren onder de wet" (Gal. 4 : 4; Nieuwe Vert.). Beide geitenbokken dienden als „zondoffer" evenals de var. Derhalve stelden zij dien Eenen voor, Dien Jehova God gebruikte om zoening of verzoening te bewerkstelligen, niet alleen een verzoening voor de 144000 die als eerstelingen uit de menschen gekocht werden en tot „priesters van God en Christus" gemaakt zullen worden, maar vervolgens ook voor de menschelijke schepselen, die de aarde in de nieuwe wereld zullen bewonen. Ook het feit, dat slechts één persoon, nl. de hoogepriester, het bloed van den var als ook dat van den bok Jehova's gebruikte, heeft deze beide offers met elkaar verbonden. Het bewijst dat zij in daad en waarheid voor de vervulling slechts één offer hebben voorgeschaduwd, maar dat dit offer aan twee verschillende klassen ten goede komt, nl. 1e: aan de tegenbeeldige klasse der Levieten onder Christus Jezus, hun Hoogepriester en Hoofd, en 2e: aan diegenen, die het eeuwige leven op aarde onder de „nieuwe hemelen" verkrijgen.

32 De „ram ten brandoffer" die aan de beide bokken werd toegevoegd, stelde hetzelfde voor als de ram bij den var. Alles wat bij het brandoffer behoorde werd door het vuur op het altaar verbrand. Het diende om aanschouwelijk voor te stellen, dat het van te voren geofferde zondoffer voor God aangenaam was, dat Hij het aanvaardde en bruikbaar maakte.

33 De man die als gezalfde hoogepriester fungeerde, was noodzakelijkerwijze het hoofd van den stam Levi. Als vertegenwoordiger van den stam was hij voor den geheelen stam verantwoordelijk. Derhalve liidden de aanwijzingen: „Daarna zal Aäron den var

des zondoffers, die voor hem zal zijn, offeren, en zal voor zich en voor zijn huis verzoening doen" (Lev. 16 : 6). Aäron, die van nature een zondig mensch was, had voor zich persoonlijk verzoening voor de zonden noodig door het vergieten van bloed. Christus Jezus, de ware Hoogepriester, had een volmaakt organisme en was vrij van zonde. Om derhalve den toestand van Jezus en Zijn bekwaamheid om verzoening voor de zonden teweeg te brengen op de juiste wijze uit te beelden, was een persoonlijke reiniging voor Aäron en de verzoening van zijn zonde door het bloed van den var, noodig.

34 In Egypte was God aan alle eerstgeborenen van Israëel voorbijgegaan en had hen voor de terechtstelling gespaard. Door een ruil die Jehova voor hen maakte had Hij den stam Levi, dat wil zeggen, het huis Aärons, uit alle stammen van Israëel gekocht. Derhalve werd het eerst voor de Levieten verzoening voor de zonden gedaan en dit vóór en afgescheiden van die voor de overigen der natie Israëel. De Levieten stellen de „gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn" voor, die derhalve een „hemelsche roeping" hebben ontvangen, om met Christus Jezus op Zijn hemelschen troon te leven en te heerschen (Hebr. 12 : 23; 3 : 1). Dit zijn de tegenbeeldige Levieten, die „uit de menschen gekocht worden", „die van de aarde gekocht" zijn (Openb. 14 : 3, 4). Daar de „nieuwe hemelen" het eerst geschapen werden, zijn deze leden van het lichaam van Christus de eersten die - vanaf Pinksteren van het jaar 33 n. Chr. - de zegeningen van het zondoffer van Jezus ontvangen. Dit geschiedt, opdat zij door het geloof gerechtvaardigd en in het „verbond met offerande" opgenomen, daarna door Gods Geest verwekt en tot een plaats in het „lichaam van Christus" gezalfd kunnen worden, met de hoop om uiteindelijk in den hemel te leven. De „voeten desgenen [van Christus]" dat wil zeggen, het overblijfsel of de laatste leden van Zijn „lichaam" zijn nog op aarde. Zij moeten, om aan „Zijn opstanding" deel te hebben en in den geest te leven, hun verbond met offerande tot in den dood vervullen.

De Bok Jehova's en de Bok voor Azazel

35 Voordat de var in het voorbeeld werd geslacht, werd de bok Jehova's en de bok voor Azazel uitgezocht. „Hij zal ook beide de bokken nemen, en hij zal die stellen voor het aangezicht des HEEREN, aan de deur van de tent der samenkomst" (Lev. 16 : 7). Deze twee bokken had men in het voorhof gebracht, dat wil zeggen binnen de poort van het voorhof, dat de voorgeschreven plaats was voor het offer aan Jehova (Lev. 17 : 3-6). De aanbieding van den var stelde hier de persoonlijke aanbieding van Jezus aan God den Heere voor, ten tijde toen Hij Zich overgaf om door Johannes den Dooper in het water van den Jordaan gedoopt te worden. Hij bood Zich niet den duivelen of demonen aan, zooals de Duivel dit van Jezus op den berg der verzoeking begeerde (Lev. 17 : 5-7; Matth. 4:8-10). Hij bood Zich Jehova God aan en wel in het tegenbeeldige voorhof of in den toestand van een mensch, die voor een offer geschikt was. Zooals de linnen voorhangselen rondom het voorhof van de tent der samenkomst dit van het leger naar buiten afzonderden zoo was het groote

Offerlam „afgezonderd van de zondaars“, van al de nakomelingen van Adam die destijds - in tegenstelling tot de absolute volmaaktheid in het vleesch van Jezus en tot Zijn absolute rechtvaardigheid - zondaars waren.

36 „En Aäron zal de loten over die twee bokken werpen: een lot voor den HEERE, en een lot voor den weggaanden bok [voor Azazel]“ (Lev. 16 : 8). Elke bok had dus de bok „voor Jehova“ kunnen worden. Dit bewijst dat beide bokken gelijk waren, maar dat er twee nodig waren om het tweevoudige doel van één enkel offer uit te beelden. Het toonde dat beiden slechts één offer voorschaduwden, dat in staat zou zijn dit gecombineerde doel te vervullen. Aäron kon niet den bok Jehova's dooden en dezen tegelijkertijd in het leven houden, om een andere rol in het wonderbaarlijke beeld te spelen. Daarom werden twee bokken van dezelfde waarde en met gelijke kans gekozen. Dat Aäron geen rechtstreeksche persoonlijke keuze deed, maar loten over hen wierp, wees op de overeenstemming en dezelfde waarde van beide bokken. Het bewijst vervolgens dat de Hoogepriester de Theocratische orde van God erkende en niet eigenmachtig te werk ging of zelf een keuze deed. Hij was volkomen aan den wil, de keuze en de leiding van God den Heere onderdanig, aangaan- de welke en hoeveel dingen, in verband met de verzoening der zonden voor de menscheid, gedaan moeten worden. Hierdoor wordt Christus Jezus, de Hoogepriester van God den Allerhoogste gekenmerkt, hoe Hij, toen Hij op aarde was, tegelijkertijd een dubbel doel vervulde.

37 Het eene doel dat van levensbelang is en tot zegen van die menschen strekt, die het leven trachten te verwerven, wordt hier beschreven: „Dan zal Aäron den bok, op denwelken het lot voor den HEERE zal gekomen zijn, toebrengen, en zal hem ten zondoffer maken“ (Lev. 16 : 9). Door den var van den Hoogepriester werd Christus Jezus voorgesteld, hoe Hij Zichzelf ten gunste van het geestelijke huis van Levi offerde, nl. ten gunste van de klasse, die uit de menschen gekocht, als geestelijke kinderen Gods verwekt en onder haar Hoofd Christus Jezus tot een „koninklijk priesterdom“ gezalfd is (1 Petr. 2 : 9). In den bok Jehova's vinden wij een voorstelling van denzelfden Jezus, hoe Hij de waarde van Zijn menschelijk leven en Zijn recht op leven als volmaakt mensch voor diegenen offerde, die door de andere stammen van Israël en alle vreemdelingen voorgesteld worden, die hun plaats innamen voor de voorbeeldige Theocratie en zich aan de hun door God gegeven wetten hebben onderworpen. Deze stammen van het „leger“ voorschaduwden tezamen met de 'vreemdelingen in hun midden' degenen, die door Christus Jezus met God verzoend zijn en de zegeningen van het leven op aarde ontvangen.

38 Met hetrekking tot het andere doel, dat met de rechtvaardiging van Jehova's Naam verbonden is, lette men op het beeld: „Maar de bok, op denwelken het lot zal gekomen zijn, om een weggaande bok te zijn [voor Azazel], zal levend voor het aangezicht des HEEREN gesteld worden, om door hem verzoening te doen; opdat men hem als eenen weggaanden bok (ten einde hem zoo naar (voor: Luther) Azazel in de woestijn te zenden; Leidsche

vert.) naar de woestijn uitlate“ (Lev. 16 : 10). Er wordt hier nogmaals op gewezen dat Aäron den bok Jehova's niet kon dooden en hem bovendien „voor Azazel“ levend voor den Heere kon stellen. Dit is volgens de natuurwetten onmogelijk en deze onmogelijkheid in het 'schaduwbeeld' maakte het gebruik van twee gelijke bokken onder dezelfde gunstige gelegenheid noodzakelijk. Hoe geschiedde dit dan in de vervulling? Op de volgende wijze: Jezus wijdde Zich om Gods wil te doen, wat door Zijn begraven-worden in den doop, in het water van den Jordaan, werd gesymboliseerd. Toen ging Jezus als Verlosser van den mensch in den offerandelijken dood, maar Zijn volmaakt vleesch ging niet meteen in den letterlijken dood. Bovendien was Jezus, op Wien nu, na Zijn uitkomen uit het water, de Geest Gods was nedergedaald, voortaan geestelijk; Hij was een nieuw schepsel, dat echter nog een tijdlang het vleeschelijk lichaam noodig had. Dit gebeurde, opdat Hij het menschelijk lichaam voor het andere en meer aan de beproeving onderworpen doel van Jehova kon gebruiken. - 2 Cor. 5 : 17.

39 „Maar de bok, op denwelken het lot zal gekomen zijn, om een weggaande bok te zijn, zal levend voor het aangezicht des HEEREN gesteld worden, om door hem verzoening te doen; opdat men hem... naar de woestijn uitlate“ (Lev. 16 : 10). Volgens de Rotherham-vertaling luidt deze Schriftplaats: „Den bok, op wien het lot voor Azazel viel, zal hij levend voor Jehova stellen, om een deken der verzoening over hem te leggen (om verzoening voor hem te bewerken; Leidsche vert.), om hem weg te zenden“. Dit werd in het voorbeeld door het offer van den var niet vervuld. Gods Woord zegt uitdrukkelijk dat de var voor het huis van den Hoogepriester werd geofferd, echter niet voor de bokken of voor het volk van het leger of de gemeente. Derhalve moest de verzoening voor den „levenden“ bok, van het bloed van den bok Jehova's uitgaan of afkomstig zijn, die immers juist ten zondoffer gedood was geworden. „Want het leven van het lichaam is in het bloed“ (Lev. 17 : 11; Kath. Bijb.). De waarde van het bloed, nl. de levenswaarde van den geslachten bok Jehova's, wordt aldus overgedragen op den levenden bok, die „voor Azazel“ is. Dientengevolge draagt deze levende bok, hoewel niet gedood, een zonden-verzoenende verdienste, of een levenswaarde in zich. Het feit, dat deze levende bok voor Jehova gesteld wordt, toont aan, dat Jehova deze overdraging van de verdienste of de zonden-verzoenende macht erkent. Aldus draagt de levende bok op grond van den dood van een dier van zijn soort 1e: het recht om als middel gebruikt te worden tot verzoening der zonden en dan kan hij 2e: ook gebruikt worden om een ander beeld ter voorschaduwing van den levensloop van Jezus te scheppen.

40 In het begin waren beide geitenhokken gelijk, beiden zonder gebrek en beiden voor een offer aannemelijk, terwijl een verzoening noch voor den een noch voor den ander gegeven behoefde te worden. Het lot dat werd geworpen besliste slechts welke bok als de „bok Jehova's“ gedood moest worden. Dientengevolge vormden beide geitenhokken tezamen een wonderbaarlijk beeld van den „Mensch Christus Jezus“, den Smetteloze, Die de verdienste

van het leven bezat, waardoor Hij anderen kon vrijmaken, terwijl Hij tegelijkertijd - in de dagen Zijns vleesches - in staat was het doel met betrekking tot „Azazel“ te vervullen. Het doel daarvan was om Satans uitdaging te beantwoorden.

41 De „bok voor Azazel“ was niet „onrein“. Had hij niet te zamen met den anderen bok dezelfde gelegenheid gehad een offer „voor Jehova“ te worden? Ook werd deze levende bok niet onrein, door het feit, dat Aäron de ongerechtigheid en overtredingen van Israël op den kop van den bok beleed. Dar Aäron hierna zijn kleederen reinigde en verwisselde, beteekende niet dat de bok onrein was.

42 Maar was deze „Azazel“ dan een booze demon, die op de andere zijde van den strijd tusschen Jehova God en Zijn grooten tegenstander stond? De Hebreuwsche geleerde Gesenius verklaart: „De naam Azazel wordt ook door de Arabieren gebruikt om een boozen demon aan te duiden“. De Grieksche Septuaginta-(LXX)-vertaling, die eeuwen voor Christus gemaakt werd, vertaalt „Azazel“ met *apompaios*, hetgeen beteekent „hij die afwendt“ (zie ook de kantteek. bij Lev. 16 : 8 in den Elberfelder Bijbel). Deze „die afwendt“ is iemand die, wanneer hij tevreden wordt gesteld of wanneer men met hem overeenkomsten sluit, onheil of straf afwendt, maar hij straft dengene die weigert hem te behagen en zijn wenschen te bevredigen.

43 Aangezien de levende bok „in de woestijn“ wordt gestuurd, houdt Azazel zich blijkbaar buiten het leger, dat wil zeggen, buiten het Theocratische leger van het volk Jehova's op, voor hetwelk de verzoening wordt gedaan. Daarbuiten ligt de geheele wereld in het booze (1 Joh. 5 : 19). Het is niet onredelijk te gelooven, dat „Azazel“ de „vorst der demonen“ is en dat de demonen bij hem daarbuiten in de woestijn zijn, ver verwijderd van de legerplaats dergenen die de nieuwe wereld tegemoet gaan. Van de woestijn uit zond Satan een „sterken wind“ die het huis van Job vernielde en hierdoor alle kinderen van hem, die in dit huis ter gelegenheid van een feestmaaltijd bij elkaar waren, om het leven bracht (Job 1 : 19). De woestijn was een plaats van vurige verzoeken voor de Israëlieten, toen zij naar Kanaän togen (Ezech. 20 : 10-36; Psalm 95 : 8). De „stem“ des Heeren roept in deze woestijn, om voor de grimmigheid die over de natiën komt te waarschuwen (Jes. 40 : 3). Jezus Zelf werd in de woestijn geleid, om door den Duivel verzocht te worden (Matth. 4 : 1-11; Luc. 4 : 1-13); Satan, de heerscher van „Babylon“, zijn organisatie, heeft den toestand der wereld tot een woestijn gemaakt (Jes. 14 : 4-17). Maar hoe wordt nu de bok voor Azazel 'naar de woestijn uitgelaten? De volgende studie zal dit aantoonen.

„Verzoening voor onze Zonden“

44 „Aäron dan, zal den var des zondoffers, die voor hem zelve zal zijn, toebrenge[n], en voor zichzelf en voor zijn huis verzoening doen, en zal den var des zondoffers, die voor hem zelve zal zijn, slachten“ (Lev. 16 : 11). De smetteloze var voorschaduwde het offer van den „Apostel en Hoogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus“ (Hebr. 3 : 1). In geldswaarde uitgedrukt, is een stier waardevoller dan een geitenbok, maar hier bewerkte de var verzoen-

ing voor een kleinere groep dan de bok Jehova's. De var werd slechts geofferd voor één stam van Israël nl. voor den stam Levi, die uitverkoren werd en met Jehova in een nauwe verbinding stond. Ook fungeerden de Levieten rechtstreeks als Gods dienaren, die hun geheelen tijd in den dienst besteedden en geen erfdeel hadden aan het land met de overige Israëlieten. Wanneer nu deze stam der Levieten ten behoeve van het overige volk Israël, God zou dienen, zoo moest naar de juiste volgorde, het eerst voor de Levieten, met inbegrip van de priesters, verzoening gedaan worden, om hen alzoo voor den tabernakeldienst bekwaam en geschikt te maken.

45 Hetzelfde is van toepassing op de tegenbeeldige Levieten. Zij zijn de geestelijke zonen die door Gods Geest verwekt zijn en voor Zijn Koninklijk huis gereed staan waarover Christus Jezus de voornaamste Zoon is. Dezen zijn 'in zekeren zin eerstelingen onder Zijne schepselen' (Jac. 1 : 18; Nieuwe Vert.). Dientengevolge zijn zij de eersten waarop het verzoenende offer van Jezus van toepassing is en die hierdoor het eerst uit alle andere menschen „duur (met een prijs; Elberfelder Bijbel, kantteekening) gekocht“ zijn (Openb. 5 : 9, 10; 14 : 1-4; 1 Cor. 6 : 20; 7 : 23; Hand. 20 : 28). Men dient er acht op te slaan, dat Aäron dit verzoeningswerk met den var niet deed opdat daarna de bok Jehova's aangenomen en geofferd kon worden. Dit bewijst dat de bok Jehova's niet iemand voorstelt, voor wien het eerst verzoening gedaan moest worden, maar dat de bok Jehova's en de hem vergezellende bok voor Azazel beide Jezus voorstellen. De verzoenende kracht van den var had geen uitwerking op den bok Jehova's in dien zin, dat zij den weg tot diens offer zou voorbereiden. De var en ook de geitenbok stelden één en hetzelfde offer voor, nl. het offer van Gods eenigverwekten Zoon. Het voorafgaande offer van den var voor het heele huis Levi toonde dus aan 1e: dat het offer van Jezus eerst als grondslag gebruikt wordt tot het sluiten van een nieuw verbond met God, dat in de plaats zou komen van het oude wetsverbond met Israël en 2e: dat de geestelijke Israëlieten, die in dit nieuwe verbond worden opgenomen, als eersten door het bloed van Christus gekocht, van hun zonden gereinigd en aldus „door zijn bloed gerechtvaardigd“ moesten worden (Rom. 5 : 9; Matth. 26 : 28; Hebr. 9 : 14, 15; 8 : 6). Het nieuwe verbond heeft ten doel 'een volk aan te nemen voor Gods Naam'.

46 Het doden van den tegenbeeldigen var ging in vervulling, toen Jezus Zich liet doopen als een symbool van Zijn wijding voor den dienst van God, bij welke gelegenheid Jehova God Hem in het verbond met offerande opnam. Jezus werd vanaf dien tijd als mensch dood gerekend, maar levend als een geestverwekte Zoon aan Denwelken God een welbehagen heeft. Men lette nu op het profetische beeld van hetgeen zou volgen: „Hij [Aäron] zal ook een wierookvat vol vurige kolen nemen van het altaar [in het voorhof], van voor het aangezicht des HEEREN, en zijne handen vol reukwerk van welriekende specerijen, klein gestooten; en hij zal het binnen den voorhang dragen“ (Lev. 16 : 12). Met betrekking tot het tweevoudige gebruik van een wierookvat vol vurige kolen met reukwerk, zie men Openbaring 8 :

3-6. De vurige kolen in het gouden wierookvat die Aäron in het heilige der heiligen binnenbracht, symboliseerden den levendigen, daadwerkelijken, brandenden ijver van Christus Jezus voor Zijn Vaders huis, die tegelijkertijd een vernietigende uitwerking had op den godsdienst, die smaad bracht op den Naam van God (Hebr. 9 : 4; Joh. 2 : 13-17). Het binnendragen van het welriekende reukwerk met de vurige kolen, binnen den voorhang in het heilige der heiligen stelde den weg voor, dien Jezus ten gunste van Gods huis en tegen den godsdienst insloeg, om hierdoor Jehova in den hemel te behagen, als door een zoeten welriekenden reuk.

47 „En hij zal dat reukwerk op het vuur leggen, voor het aangezicht des HEEREN, opdat de nevel des reukwerks het verzoendeksel, hetwelk is op de getuigenis, bedekke, en dat hij niet sterve” (Lev. 16 : 13). Deze handeling ging vooraf aan het sprenkelen van het bloed ter verzoening van zonden. Derhalve wordt daardoor Christus Jezus voorgesteld, Die Zijn God en Vader welbehagelijk is doordat Hij Zijn onkreukbaarheid ter rechtvaardiging van den Naam Jehova's ijverig bewaart. Dit bewijst, dat de rechtvaardiging van den Goddelijken Naam belangrijker is dan het offer ter verzoening van menselijke schepselen en dat zij hieraan vooraf gaat.

48 De stank van Jehova's vijanden en Zijn lasteraars stijgt in Zijn neusgaten op. De handeling van Jezus werd tezamen met Zijn brandenden ijver voor de gerechtigheid tot een liefelijken welriekenden reuk voor Jehova. Het feit dat Jezus ondanks den tegenstand van den godsdienst en de vervolgingen op deze wijze voortging, maakten de gebeden tot God, die Zijn offer van geestelijk reukwerk moesten begeleiden, noodzakelijk. „Die in de dagen Zijns vleesches, gebeden en smeekingen tot Dengene, Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreeze (en is ook verhoord, omdat hij God in eere hield; Luther). Hoewel Hij de Zoon was, (nochtans) gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden” (Hebr. 5 : 7, 8; zie ook Luc. 1 : 9, 10; Ps. 141 : 2; Openb. 8 : 3, 4). Deze onder lijden beproefde gehoorzaamheid rechtvaardigde den Naam Gods en was voor God een „welriekend reukwerk”. Dit moest Jezus aanbieden, opdat Hij als Hoogepriester „niet sterve”. Het gevaar bestond niet daarin slechts te sterven en later weer op te staan, neen het ergste gevaar was, te falen en vernietigd te worden. Welke van deze twee zou Jezus overkomen: een dood na bewezen getrouwheid met de hoop op een opstanding of een dood na het falen, hetgeen vernietiging beteekend zou hebben? Had Jezus Zijn getrouwheid niet bewezen en den Naam Zijns Vaders niet gerechtvaardigd, dan zou Zijn vernietiging zooveel als een mislukking voor de verlossing der menschheid geweest zijn.

Het Sprengen van het Bloed

49 „En hij zal van het bloed van den var nemen, en zal met zijnen vinger op het verzoendeksel oostwaarts sprengen; en voor het verzoendeksel zal hij zevenmaal met zijnen vinger van dat bloed sprengen” (Lev. 16 : 14). Christus Jezus vervulde dit haeld door het feit dat Hij Zijn bloed vergoot, hierna als een Goddelijke Geest uit de dooden verrees en

in den hemel opvoer en wel in de tegenwoordigheid van Jehova, in het midden der cherubijnen. Het bloed symboliseerde het recht op aardsch leven. God zegt: „Want de ziel (het leven; Kath. Bijb.) van het vleesch is in het bloed; daarom heb Ik het u op het altaar gegeven, om over uwe zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening zal doen” (Lev. 17 : 11; 17 : 14). Jezus had het recht om als volmaakt mensch te leven, niet door zonde verloren. Met de waarde van Zijn menschelijk offer verscheen de uit den dood opgestane Hoogepriester Christus Jezus voor Gods aangezicht in het heilige der heiligen van den hemel.

50 Omdat de deur van de tent der samenkomst naar het oosten was gericht, naderde Aäron de ark des verbonds en haat verzoendeksel vanuit het oosten. De vertaling van Younes zegt in Lev. 16 : 14, dat Aäron „met zijn vinger voor het verzoendeksel sprengde, tegen het Oosten, ja, voor het verzoendeksel sprengt hij zevenmaal met zijn vinger van het bloed”. De Duitsche Schlachter- en Zürcher Bijbel geven ongeveer dezelfde weergave van dezen tekst: „Hij... zal met zijn vinger tegen het verzoendeksel sprengen tegen den opgang [het oosten], zevenmaal zal hij aldus voor het verzoendeksel met zijn vinger van het bloed sprengen”. Hij maakte met het bloed niet het teeken des kruises. Bij het verzoendeksel bood hij het bloed aan, omdat Jehova verklaarde: „Ik verschijn in eene wolk op het verzoendeksel”. De hoogepriester stond in het oosten of voor het verzoendeksel en sprenkelde het bloed. Het is zeer onwaarschijnlijk, dat hij het regelrecht op het verzoendeksel, direct op den symbolischen troon Gods tusschen de twee cherubijnen sprenkelde. Aan den voet van den troon, op den grond voor het verzoendeksel blijkt de geschikte plaats geweest te zijn, de plaats waar het niet al te opdringerig leek, het bloed van het aardsche offer toe te passen.

51 Het zevenmaal sprenkelen stelde een volledig aanbieden van de levenswaardige verdienste van het offer voor. Dit bewijst dus dat het in de vervulling, in het tegenbeeld, niet noodig is de levenswaarde van Christus Jezus in den hemel na 1900 jaren, na den dood van de „voet”-leden van het „lichaam van Christus” opnieuw aan te bieden. Christus Jezus voleindigde 1900 jaar geleden ten tijde van Zijn hemelvaart en Zijn verschijnen „voor het aangezicht des Heeren voor ons” de volledige verzoenende handeling in den hemel. Hier kocht Hij wat voor Adams nakomelingen verloren was gegaan, waardoor Hij het bezit van het aangebodene opgaf en datgene overnam wat Hij kocht.

52 Dit bewijst vervolgens, dat de bok Jehova's, geen ander slachtoffer voorstelde, noch kon uitheelden, dan den „Mensch Christus Jezus”. Deze bok stelde dus niet de leden van het „lichaam van Christus” voor, zij vormen geen onderdeel van het zond-offer en dragen niet tot de verzoening voor de nieuwe wereld bij. Dit is voor hen onmogelijk en zij worden hiervoor ook niet gebruikt. Hun dienst strekt geheel tot rechtvaardiging van den Naam Jehova's en is geen dienst als zondendrager en zondenverdelger. Dit zal uit de volgende studie met betrekking tot den overigen dienst van den verzoendag nog duidelijker blijken. De genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere. - Romeinen 6 : 23.

VERZOENING

DEEL III

„Wij hebben eenen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige; En Hij is eene verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor (de zonden) der geheele wereld”. -

1 Joh. 2 : 1, 2.

JEHOVA heeft Zijn geliefden Zoon tot Hoogepriester gezalfd; Deze verschafft de verzoening, opdat de gehoorzame menschen in de nieuwe wereld kunnen leven en nooit meer behoeven te sterven. De grondslag voor deze nieuwe wereld is reeds gelegd. De volledige oprichting van deze wereld der gerechtigheid is zeker, zij zal een „wereld zonder einde” zijn. Wat de politici, de handelsmagnaten, de mannen der wetenschap, het militarisme en de godsdienst-aanhangers na dezen oorlog om de wereldheerschappij ook probeeren op te richten, het zal niet op het eenige ware fundament, dat Jehova gelegd heeft, rusten. Daarom zal datgene wat zij oprichten, geen deel uitmaken van de nieuwe wereld, waarvoor Jehova's Hoogepriester verzoening heeft gedaan. Om deze voornaamste redenen zal het na-oorlogsch systeem den strijd van Armageddon niet overleven. De „krijg van dien grooten dag des almachtigen Gods” zal plotseling over de stichters van de na-oorlogsch wereld losbarsten, wanneer zij denken „vrede en veiligheid” te kunnen uitroepen (1 Thess. 5 : 3). Degenen die zich aanmatigen iets op te richten wat menschenwerk is, dat de geheele aarde zal beheerschen in de plaats van de Theocratie, die volgens het voornemen van den Almachtigen God Jehova regeeren zal, zullen door een „plotseling verderf” achterhaald worden. Op den veiligen grondslag, die door Jehova, den grooten Theoraat is gelegd, zal de nieuwe wereld, bestaande uit de „nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont”, in heerlijkheid verrijzen (2 Petr. 3 : 13). Alleen zij die zich op de zijde van Jehova's Theocratie stellen en er naar streven door middel van hun Hoogepriester verzoening te verkrijgen, zullen overleven, om de nieuwe wereld te zien en zich er eeuwig in verheugen.

2 De verzoening of zoening, welke de zonden wegneemt van degenen die met het eeuwige leven gezegend worden, werd op den verzoendag, dien Jehova's wet door den profeet Mozes éénmaal per jaar in Israël gebod te vieren, voorschaduwde. De verzoening werd op dien dag door Gods gezalfden hoogepriester voltrokken en door hem bij het verzoendeksel in het heilige der heiligen van den gewijden tabernakel aangeboden. Hier was Jehova's tegenwoordigheid door de wonderbaarlijke wolk, die over en tusschen de beide gouden cheruhijnen op het verzoendeksel verscheen vertegenwoordigd. Het verzoendeksel was het deksel van de met goud overtrokken ark. Deze kist bevatte de twee steenen tafelen met het inschrift der tien geboden, die Gods verbond met de twaalf stammen van Israël voorstelden.

3 De hoogepriester ging het heilige der heiligen binnen en offerde eerst het reukwerk op een gouden reukvat. Daarna nam hij het bloed van den var, die buiten in het voorhof gedood was en hij sprenkelde zevenmaal van het bloed vlak voor het verzoendeksel. Hierdoor deed de hoogepriester verzoening voor zijn geheele huis, dat wil zeggen voor den stam Levi, waartoe hij behoorde. De var voor het zondoffer stelde het groote offer voor, dat alleen de kracht der verzoening van zonden bezit en welks bloed van de erfzonde reinigt. Het stelde den „Mensch Christus Jezus” voor. Als Gods Hoogepriester gaf Hij Zichzelf als een „cantsoen voor velen”, ja voor zoovelen als God zouden gehoorzamen en aan Zijn Zoon als den Verlosser zouden gelooven (Matth. 20 : 28). Hij is het gezalfde Hoofd van Jehova's Theocratie over de nieuwe wereld. In deze hemelsche Theocratische Heerschappij zullen 144000 leden met Hem verbonden zijn, het zijn zij, die het „lichaam van Christus” vormen over wie Christus Jezus het Hoofd is. Aldus was het sprenkelen van het bloed van den var bij het verzoendeksel een beeld van de verzoening voor de zonden van deze leden van het „lichaam van Christus” of Zijn kerk. - Lev. 16 : 3-14.

4 Het is niet alleen Jehova's genadige wil en voornemen dat de kerk, de 144000 leden, met Christus Jezus in de „nieuwe hemelen” zal leven en regeeren, doch ook dat er getrouwe menschen eeuwig in menschelijke volmaaktheid de aarde zullen bewonen, nadat de „krijg van dien grooten dag van den almachtigen God” de aarde van alle wetteloozen en ongehoorzamen heeft gezuiverd. Sedert 1918 heeft Jehova God behalve de 144000 leden van Zijn „kleine kudde” nog anderen ingezameld; thans vertoeft nog maar een overblijfsel van de leden van de „kleine kudde” op aarde, dat de nieuwe wereld als Zijn gezalfde getuigen en gezanten dient. De leden van het overblijfsel hebben hun aandeel aan de verzoening ontvangen, zij zullen binnenkort hun aardsche loopbaan beëindigen en aan de „eerste opstanding” deelhebben. Op deze wijze worden zij naar Jehova's heerlijken Hoogepriester, Christus Jezus, Die ook als Koning der Theocratie heerscht, in hemelsche arbeidsvelden overgeplaatst.

5 De anderen die God de Heere thans verzamelt, zijn Zijn „andere schapen”. Wanneer zij Hem gehoorzamen en getrouw blijven, kunnen zij gedurende den strijd van Armageddon veilig geborgen worden en zullen zij de „grootte schare” der overlevenden vormen, die de gereinigde aarde bewonen, rechtvaardige nakomelingen voortbrengen en de aarde met een rechtvaardig geslacht vervullen. Om onder zulke

gezegende toestanden leven te kunnen ontvangen. moeten deze „andere schapen“ de voor de nieuwe wereld volbrachte verzoening aannemen, moeten haar deelachtig worden en bewijzen haar waardig te zijn door zich in liefde aan Jehova God door Christus Jezus te wijden, om voor altijd den Goddelijken wil te doen. Om bovenaangehaalde redenen zullen deze „andere schapen“ vooral voor de volgende belangrijke punten over den voormaligen verzoendag van Israël belangstelling hebben.

„Voor de zonden der geheele wereld“

6 Voordat Aäron, de hogepriester, het bloed van den var ten zondoffer sprenkelde, had hij twee geitenbokken, zonder gebrek, voor Jehova God aan den ingang of de deur van den tabernakel gesteld. Terwijl zij hier in het voorhof voor de deur stonden, wierp de hogepriester het lot waardoor hij één bok voor Jehova en den anderen „voor Azazel“ koos; de laatste is ook onder den naam „zondenbok“ bekend. Het bericht over het verloop der verzoening luidt als volgt: „Daarna zal hij den bok des zondoffers, die voor het volk zal zijn, slachten, en zal zijn bloed tot binnen in den voorhang dragen, en zal met zijn bloed doen, gelijk als hij met het bloed van den var gedaan heeft, en zal dat sprengen op het verzoendeksel, en voor het verzoendeksel“ (Lev. 16 : 15). Deze bok was het offer, dat de verzoening van zonden „voor het volk“ teweegbracht, dat wil zeggen voor het leger der Israëlieten en de vreemdelingen die in het midden van hen verkeerden, welke allen gezamenlijk op een bepaalden afstand rondom het voorhof van den tabernakel legerden. Dientengevolge stelde deze bok hetzelfde groote zondoffer voor als de var, nl. den „Mensch Christus Jezus“. De natie Israël leverde de geitenbokken, hetgeen er aan herinnert, dat Christus Jezus naar den vleeze als Israëliet werd geboren en dat geloovige mannen en vrouwen verlangend waren tot de geslachtslijn der voorvaderen, die den beloofden Messias, den Christus, zouden voortbrengen, te behooren. Om verzoening te doen, was Hij dezelfde natuur deelachtig geworden als degenen, die Hij vrijkoopt. Hij zeide: „Mijn vleesch, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld“. - Johannes 6 : 51.

7 Maar waarom werd dan behalve den var ook de geitenbok als een zondoffer geofferd? Niet om voor te stellen, dat in de vervulling twee zondoffers zullen bestaan, maar het geschiedde, omdat de var geen dekking bood voor de natie Israël in het algemeen: de var was slechts een verzoening voor den uitverkoren stam Levi, die de 144000 van het „lichaam van Christus“ voorstelde; de andere stammen, het volk Israël in het algemeen, met de vreemdelingen in het midden daarvan, stelden degenen voor die zich buiten de „kleine kudde“ - aan wie God het Koningschap of het Koninkrijk der hemelen verleent - bevinden (Luc. 12 : 32). Zij stelden degenen voor die wel buiten het „lichaam van Christus“ staan, maar aan de verlossing door den Hoogepriester Christus Jezus gelooven en daarnaar streven en die het leven op aarde onder het Koninkrijk, de Theocratie, zullen beërven. Het offer van Christus blijft niet beneekt tot het koopen van degenen, die leden van „Zijn lichaam“ worden. De verdienste van Zijn offer

is ook ten bate van de „andere schapen“ des Heeren en breidt zich ook uit tot hen die thans tot de ééne kudde des Heeren verzameld worden en tevens tot hun nakomelingen die in de vervulling van de Goddelijke opdracht na Armageddon onder het Koninkrijk voortgebracht zullen worden. Deze „andere schapen“ offeren het recht op aardsch leven niet op, maar zij hebben de hoop, voor altijd als menschen op aarde te leven. Zij wijden zich thans aan Jehova en worden gedoopt, doch zij worden niet „gerechtvaardigd“ zooals de leden van de „kleine kudde“. De tegenwoordige rechtvaardiging heeft ten doel, dat de „kleine kudde“ in het verbond met offerande opgenomen wordt en voor altijd haar recht op menschelek leven offert, welk recht zij ten gevolge van de rechtvaardiging door Christus Jezus heeft verkregen. Aldus toont het voorbeeld aan, dat door den var de verzoening van zonden het eerst voor hen wordt voltrokken. - Romeinen 5 : 1, 9, 11.

8 Het offer van Christus bewerkstelligt vervolgens de verzoening voor de getrouwe menschen uit den ouden tijd, die door een „hetere opstanding“ spoedig ten leven zullen ontwaken en tot zichtbare vertegenwoordigers van de Theocratie op aarde gemaakt worden, doordat zij als kinderen van den grooten Koning-Vader, Christus Jezus, tot vorsten aangesteld worden op de gansche aarde (Ps. 45 : 17). Behalve deze getrouwe menschen uit het verleden rusten er nog anderen in de graven, die tengevolge van de erfzonde het „booze bedreven“ hebben. Christus Jezus zal Zijn stem laten weerklinken en hen ter bestemder tijd tot de „opstanding des gericht“ doen ontwaken, opdat zij aan de zegeningen van de verzoening der zonden mogen deelhebben (Joh. 5 : 28, 29; Leidsche vert. en Utr. vert.). Door getrouwe gehoorzaamheid jegens de Theocratische Heerschappij en doordat zij hun onkreukbaarheid onder de beproeving van het gericht bewaren, zullen dezen „aan die wereld deelhebben“ als ook aan de „opstanding uit de dooden“. Zij zullen eeuwigdurend in deze wereld zonder einde, de wereld der gerechtigheid, leven. (Luc. 20 : 35, 36). Daarom schreef de apostel Johannes, een lid van de „kleine kudde“ tot de andere leden van de Koninkrijks-klasse: „Wij hebben eenen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige; En Hij is eene verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor (de zonden) der geheele wereld“ (1 Joh. 2 : 1, 2). Wat dus de var in het voorbeeld van den verzoendag niet kon vervullen, moest de geitenbok Jehova's vervullen, dat wil zeggen hij moest verzoening doen voor het leger der Israëlieten en de onder hen wonende vreemdelingen, die allen tezamen degenen voorstelden, die de zegeningen des levens op aarde in de nieuwe wereld zullen ontvangen.

9 Men lette er op dat het bloed van den bok Jehova's door dien éénen hogepriester in het heilige der heiligen van de tegenwoordigheid Gods gedragen werd, en dat de hogepriester dit bloed op precies dezelfde wijze toepaste als dat van den var. Dit is een verder bewijs, dat het bloed van den geitenbok evenals het bloed van den var, dat voor het huis van den hogepriester werd geofferd, het geofferde leven van het ééne offer, nl. van Christus Jezus voorstelde.

10 Maar wat wordt aangetoond door het feit dat het bloed van den geitenbok na het bloed van den var gesprenkeld wordt? Dit toont aan, dat de toe-passing van de kracht en de waarde van het zond-offer, nl. van den „Mensch Christus Jezus”, voor degenen, die Jehova God eeuwig op aarde onder het Koninkrijk dienen, op de tweede plaats komt. Het komt, nadat Jehova Zijn Koninklijke familie van zonen „uit de menschen” gekocht heeft, opdat zij „erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus” in het hemelsche Koninkrijk mogen zijn. De rij der getrouwe getuigen en profeten die leefden en stier-ven voordat de Hoogepriester Christus Jezus met de waarde van Zijn menschelijk offer voor het aan-gezicht van God het heilige der heiligen van den hemel binnenging, begon bij Abel en eindigde met Johannes den Dooper. Dezen konden uit het offer dat in hun tijd nog niet aan Jehova geofferd was, geen voordeel trekken. Wat den tijd aangaat waren zij de eersten, maar in vergelijking met de leden van het „lichaam van Christus”, wat de zegeningen van de werkelijke verzoening der zonden betreft, zullen 'de eersten de laatsten en de laatsten de eersten zijn'. Zij zouden niet „volmaakt gemaakt” kunnen worden, voordat de leden van het lichaam van Christus vol-talig en in de eenheid van hun Hoogepriester in den Tempel gebracht zijn (Matth. 11 : 11; Hebr. 11 : 39, 40). Derhalve zijn ook de „andere schapen” des Heeren in den tegenwoordigen tijd pas verzameld geworden, nadat de groote Hoogepriester in het jaar 1918 tot den Tempel was gekomen en het overblijfsel van Zijn lichaamsleden hier in eenheid onder de Theocratische Heerschappij verzamelde. - Mal. 3 : 1-4; 1 Thess. 4 : 13-17; 2 Thess. 2 : 1.

De Verzoening volledig

11 Niet al het bloed van den var en den bok Jehova's werd door den hoogepriester voor het ver-zoendeksel van God gesprenkeld. De hoogepriester gebruikte het overgebleven bloed, om het ergens anders voor te gebruiken. „Zoo zal hij voor het heilige, vanwege de onreinigheden der kinderen Is-raëls, en vanwege hunne overtredingen, naar al hunne zonden, verzoening doen; en alzoo zal hij doen aan de tent der samenkomst, welke met hen woont in het midden hunner onreinigheden” (Lev. 16 : 16). Deze tent der samenkomst of de tabernakel symbo-liseerde den „meerderen en volmaakten tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maak-sel”; in hoofdtrekken waren dit de „voorbeelden der dingen, die in de hemelen zijn”, zoodat dit in He-breëen 9 : 11, 12, 21-24 wordt verklaard. Hun reinig-ing met het reinigende bloed, geschiedde om aan te toonen, dat Jehova's geheele instelling tot verzoening of zoening voor de nieuwe wereld rein, heilig en rechtvaardig is, vrij van zonde als gevolg van het werk van Jehova's Hoogepriester. Het offer der leden van het „lichaam” van Christus zou een uit-werking, zoodat deze hier getoond wordt, niet kunnen hebben; dit kan enkel en alleen het bloed van het groote zondoffer, Christus Jezus tot stand brengen. Nadat Christus Jezus persoonlijk al Zijn opgedragen verplichtingen had vervuld, kon het ware „heilig-dom” en de ware „tent” niet door iets anders - wat ook de leden van Zijn kerk zouden willen doen of

hieraan toevoegen - reiner of heiliger gemaakt worden.

12 Dat Hij alleen het zondoffer verschafte, blijkt ook uit het volgende: „En geen mensch zal in de tent der samenkomst zijn, als hij zal ingaan, om in het heilige verzoening te doen, totdat hij zal uitkomen; alzoo zal hij verzoening doen, voor zichzelf, en voor zijn huis [door den var], en voor de geheele gemeente van Israël [door den bok Jehova's]” (Lev. 16 : 17). Het geheele werk rust op Christus Jezus en Hij deed volledig werk, zonder dat Hem eenig ander schepsel (de „mensch”) hierbij hielp. Op dit punt stelt Aäron, de hoogepriester, Christus Jezus alleen voor en niet den vereenigden Christus (dat wil zeggen Jezus het Hoofd en de kerk, Zijn lichaam). Hij is de „Hoogepriester onzer belijdenis” (Hebr. 3 : 1). Dit bewijst ons opnieuw, dat de bok Jehova's niet de kerk of het lichaam van Christus kon voorstellen, maar dat de bok evenals de var het volstrekt voldoende offer van Jezus voorstelde, die de volledige verzoening bewerkstelligt. „... Dien het niet allen dag [op iederen verzoendag] noodig was, gelijk den hoogepriesters, eerst voor zijne eigene zon-den slachtofferen op te offeren [door den var], daarna (voor de zonden) des volks [door den bok Jehova's]; want dat heeft Hij eenmaal gedaan, als Hij Zichzelf opgeofferd heeft”. - Hebr. 7 : 26, 27.

13 Het voorbeeld gaat verder: „Daarna zal hij tot het altaar [in het voorhof], dat voor het aan-gezicht des HEEREN is, uitkomen, en verzoening voor hetzelfde doen; en hij zal van het bloed van den var, en van het bloed van den bok nemen, en doen het rondom op de hoornen des altaars. En hij zal daarop van dat bloed met zijnen vinger zevenmaal sprengen, en hij zal dat reinigen en heiligen van de onreinigheden der kinderen Israëls” (Lev. 16 : 18, 19). Hieruit blijkt, dat zoowel het bloed van den var als ook dat van den bok als één bloed gerekend wordt, doordat het te zamen uitgegoten wordt, het-geen bewijst, dat beide offers het ééne groote zond-offer van Jezus voorstelden. Men houde ook in ge-dachte, dat het „altaar”, waarop de Verlosser ge-offerd werd, er was voordat de kerk bestond, want Jezus is het fundament der kerk of gemeente. Reeds vóór Pinksteren, toen voor het eerst de leden der kerk van God verwekt en Zijn Geest op alle gewijde leden in het vleesch uitgestort werd, was het „altaar” van het groote offer rein. Dit „altaar” was dus vanaf het begin rein en heilig evenals het altaar in het voorbeeld, welks hoornen van macht met het bloed van den var en den bok gereinigd waren. Met be-trekking tot de reinheid van het Goddelijke „altaar” lette men op het volgende:

14 „En alle dingen worden bijna door bloed ge-reinigd naar de wet, en zonder bloedstorting ge-schiedt geene vergeving. Zoo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeelden [van den tabernakel] der dingen, die in de hemelen zijn, door deze dingen [door dierlijke offers] gereinigd werden, maar de hemel-sche dingen zelve door betere offeranden dan deze. Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegen-beeld [symbool] van het ware [van de werkelijkheid], maar in den hemel zelve, om nu te ver-schijnen voor het aangezicht van God voor ons;

... maar nu is Hij e e n m a a l in de voleinding der eeuwen [dat wil zeggen op het hoogtepunt van de voorbeeldige periode, het einde van den tijd van de instelling des tabernakels] geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door Zijnszelfs offerande (om de zonde weg te nemen door het offer van zichzelf; Kath. Bijb.) (Hebr. 9 : 22-26). Hoe onmogelijk is het dus voor de politici, het godsdienstige opperhoofd en zijn hiërarchie, voor de handelsmagnaten en de mannen der wetenschap, om een reïne nieuwe wereld op te bouwen, zooals zij zich die voorstellen!

15 In den ouden tijd hadden in het voorbeeld de tabernakel en de daaraan verbonden dingen een reiniging noodig, blijkbaar wegens de in Exodus 20 : 25 verklaarde Goddelijke richtlijn: „Maar indien gij Mij een steenen altaar zult maken, zoo zult gij dit niet bouwen van gehouwen (steen); zoo gij uw houwijzer daarover verheft, zoo zult gij het onheiligen“. Menschen die in verband met de tent der samenkomst dienst verrichtten, waren van nature onvolmaakt en zondig, bovendien bevond zich de tent in het midden van een onrein volk. Daarom moest de voorbeeldige tabernakel gereinigd worden, opdat de verzoening voor de zonde door dierlijke offers voor God, den Heilige der heiligen, aannemelijk kon worden gemaakt. Hoeveel meer moeten de tegenbeeldige werkelijkheden zuiver, rein en onbevlekt zijn, opdat Hem het ware en volmaakte offer door Christus Jezus op een voor Hem aangename wijze geofferd worde! Dientengevolge diende de reiniging van de tent en de daarmee verbonden dingen met het bloed van dieren ten zondoffer, als voorbeeld, die den absoluut reinen, zondenloozen toestand van de werkelijke instelling Jehova's voorstelde, welke tot verzoening der zonden van den mensch, evenals tot rechtvaardiging van den Naam Gods zal dienen.

„De Bok voor Azazel“

16 Natuurlijk behoefde Christus Jezus, Jehova's koninklijke Hoogepriester, niet te wachten tot het einde der 1900 jaren en tot den tijd van Zijn aanvaarding der regeering in het jaar 1914 n. Chr., om het verzoeningswerk in het „heiligdom“, den hemel zelf, voor Gods aangezicht te kunnen beëindigen of tot stand te brengen. In werkelijkheid is het ware „heiligdom“ de plaats van Gods officieele residentie, derhalve was het reeds van den aanvang af voor het hoogepriesterlijk werk van Christus rein en geschikt. Deze oorspronkelijk reïne, nooit bevleete toestand werd door den toestand van den tabernakel voorschaduwde, die bestond, nadat Aäron, de hoogepriester, de verzoening van het heiligdom met bloed voleindigd had. Ook Hebreëen 7 : 24-28 getuigt, dat Christus Jezus, de eeuwige Hoogepriester, de „in eeuwigheid Gewijde“ (Hebr. 7 : 28; Engel. Bijb.), vanaf het begin van Zijn offerandelijke werkzaamheid heilig, onschuldig, onbevleete en afgezonderd van de zondaren is. Gods „altaar“ voor het offer van Jezus was nooit door zondige handen der menschen gebouwd of bevleete geworden, maar het was rein en geschikt voor het gebruik. Zijn reinheid was niet van de een of andere moreele reiniging of heiliging afhankelijk, die een van de navolgers van Christus of allen samen hadden kunnen verleenē. Wat in het hier volgende wordt beschreven, stelt

dus niet iets voor wat zich zal vervullen nadat de werkzaamheid der Theocratische Heerschappij in het jaar 1914 n. Chr. begon.

17 Leviticus 16 : 20 luidt: „Als hij nu zal geëindigd hebben van het heilige, en de tent der samenkomsten, en het altaar te verzoenen, zoo zal hij dien levenden bok toebrengen“. Dit was de bok, op wien het lot „voor Azazel“ was gevallen. Zijn begeleider, de „bok ten zondoffer“ was geslacht en zijn verzoenend bloed bij het verzoendeksel in het heilige der heiligen aangeboden. Dientengevolge rustte op dezen „levenden bok“ de verdienste der verzoening; hij bezat dus de macht om zonden weg te dragen. Dit feit blijkt uit vers 10: „Maar de bok, op denwelken het lot zal gekomen zijn, om een weggaande bok [voor Azazel] te zijn, zal levend voor het aangezicht des HEEREN gesteld worden, om door (over; Zürcher Bijb.) hem verzoening te doen (een deken der verzoening over hem legge; Rotherham); opdat men hem als eenen weggaanden bok naar de woestijn (naar Azazel in de woestijn; herz, Zürcher Bijb.) uitlate“. Deze bok, die de verdienste der verzoening op zich droeg, stelt derhalve Jezus voor.

18 In de vervulling werd deze „levende bok“ op den werkelijken verzoendag door den dertigjarigen Jezus Christus gesteld en wel onmiddellijk nadat Hij Zich gewijd had om Jehova's wil te doen en Zijn wijding gesymboliseerd had doordat Hij Zich door Johannes den Dooper in het water van den Jordaan liet onderdompelen. Door het feit dat Jezus Zich aan den waterdoop onderwierp, vervulde Hij Zijn eerste daad der gehoorzaamheid als bewijs van de zoo juist gedane wijding. Johannes had zondaren ter bekeering gedoopt en iedere Jood, die bij den doop van Jezus toezag zou hierbij hebben kunnen denken: „Hier is een zondaar, die vergeving en reiniging noodig heeft en hij komt bovendien van Nazareth“. Op deze wijze geleek Jezus niet alleen op den „levenden bok“, maar ook op den geofferden bok Jehova's. Bij den doop nam Jehova Jezus in het verbond met offerande op en aanvaardde Zijn menschelijk leven als geslacht zijnde overeenkomstig den geslachten bok Jehova's aan de noordelijke zijde van het altaar. Daarna openbaarde God, de Heere, Zijn aanneming en goedkeuring, door Zijn Heiligen Geest of Zijn onzichtbare kracht op Jezus te laten nederdalen. Dit nederdalen van den Geest ging gepaard met het verschijnen van een duif, bij wier aanblik de oogen van Johannes den Dooper geopend werden, om aldus Jezus als Christus kenbaar te maken. - Johannes 1 : 31-34.

19 Jezus, als offer op het heilige „altaar“ van God als aannemelijk erkend, was nu door het opnemen in het verbond met offerande als tegenbeeldige bok Jehova's geslacht. Hierna moest Christus Jezus als de tegenbeeldige „bok voor Azazel“, als „de levende bok“ behandeld worden. Jezus leefde nog in een menschelijk lichaam of een lichaam van vleesch, maar Hij was voortaan een „nieuw schepsel“, omdat Hij door Jehova's onzichtbare macht zoo juist tot geestelijk leven verwekt en voortgebracht, of door Zijn hemelschen Vader erkend was. Wiens stem van den hemel weerklonk: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb“. Omdat Hij in het vleesch steeds zonder zonde

was, had Hij ook nog het recht op volmaakt menschelijk leven. Voortaan moest Hij Zijn volkomen gehoorzaamheid jegens God bewijzen, totdat Hij Zijn vleeschelijk lichaam in den dood neerlegde. Ondanks de valsche beschuldigingen, die Satan tegen hen die tot Gods organisatie behooren, tegenover God naar voren bracht, moest Jezus om dezete weerleggen. Zijn onkreukbaarheid jegens Jehova bewaren. Aldus was Jezus, hoewel Hij als tegenbeeldige bok Jehova's, als mensch dood was, nochtans tegelijkertijd als de tegenbeeldige „levende bok“ over wie verzoening gedaan was, levend. Het menschelijk lichaam van Jezus, waarin Hij den wil van Zijn Vader in volmaaktheid deed, was bezielde of gesterkt door Gods bezielende kracht of geest, opdat Hij Hem getrouw tot den dood kon dienen.

20 „En Aäron zal beide zijne handen op het hoofd van den levenden bok leggen, en zal daarop al de ongerechtigheden der kinderen Israëls, en al hunne overtredingen, naar al hunne zonden, belijden; en hij zal die op het hoofd des boks leggen, en zal (hem) door de hand eens mans, die voorhanden is, naar de woestijn uitlaten“ (Lev. 16 : 21). Aäron was een voorbeeld van Christus Jezus als Hoogepriester. Evenals Aäron, pakte ook Christus met beide handen of met alle kracht het Hem toegewezen werk Gods aan en werkte met God samen als Zijn knecht en werktuig. God de Almachtige, gebruikte de handen (krachten) van Zijn uitverkoren knecht om het Goddelijke voornemen betreffende den waren „levenden bok“, die „voor Azazel“ was, uit te voeren.

21 Dat de zonden op den kop van den levenden bok werden beleden beteekende niet, dat Jezus een vervanging voor Adam was en de plaats van Adam had ingenomen. Het door God over Adam en Eva uitgesproken oordeel kan niet ongedaan gemaakt worden. De hier op den kop van den bok gelegde zonden waren geen zonden der wetteloosheid en opstandigheid zooals die van Adam in Eden, want zulke zonden kunnen niet verzoend noch door iemand anders ongedaan gemaakt worden, dit kan alleen door den wetteloozen opstandigen zondaar zelf geschieden. De hier beleden zonden, ongerechtigheden en overtredingen van Israël waren van denzelfden aard als die van den stam Levi, het huis van Aäron, waarvoor het bloed van den var verzoening deed. Het waren zonden en overtredingen, die van den gevallen Adam door overerving afkomstig waren. Aangaande den „levenden bok“, die door het lot niet de bok Jehova's geworden was, eischte de wet Gods: „Om aangenomen te worden, zal hij volmaakt zijn; er zal geen smet aan zijn“ (Lev. 22 : 21; Engel. Bijb.). Jezus was in het vleesch volmaakt en zonder smet, evenals de „levende bok“, doch Hij verootmoedigde Zichzelf, om als zondaar te verschijnen, opdat Hij geofferd kon worden om aldus geloovige menschen van zonde te bevrijden, ja, om hun zonden in Zijn eigen bloed uit te wasschen. Hij „heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den menschen gelijk geworden: En in gedaante gevonden als een mensch, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises“ (Filipp. 2 : 7, 8). „... God, Zijnen Zoon zendende in gelijkeheid des zondigen vleesches, en (dat) voor de zonde, de zonde veroordeeld in het

vleesch. Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking“ (Rom. 8 : 3; 4 : 25). „Laat u met God verzoenen. Want Dien, Die geene zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem“. - 2 Korinthe 5 : 20, 21.

22 Op deze wijze werd bewerkstelligd, dat Christus Jezus, de ware „levende bok“ als een zondaar verscheen en zoo aan smaadheden werd blootgesteld. In de woestijn der verzoeking wierp Satan de vraag op of Jezus Gods Zoon was en daarna zorgde hij ervoor, dat Jezus als een zondaar, wijnzuiper, lasteraar en voor een door demonen bezeten Samaritaan en oproermaker werd uitgemaakt. Christus Jezus stelde Zich aan dergelijke beschuldigingen en aan zulk een behandeling bloot. Hij bedreef nimmer godsdienst, door Zich eigengerechtigd voor te doen om hierdoor de valsche beschuldigingen al de betichtingen van de zonde te ontgaan. Te oordeelen naar de algemeene godsdienstige maatstaf der menigte van Satans geestelijkheid: „Hij had geene gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zoo was er geene gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht, en de onwaardigste onder de menschen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid; en (een iegelijk) was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht [door verblindings van den godsdienst]. Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was“. De waarheid was echter: „Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijne striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijnen weg [als gevola van de herders van den godsdienst]; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanloopen“. - Jes 53 : 2-6.

„De Man die voorhanden is“

23 De „levende bok“ voor Azazel moest in de woestijn gezonden worden. Zonder twijfel was het de gewoonte dat een onderpriester in het voorhof dezen bok van zijn plaats voor de deur aan de tent, in ieder geval tot aan de poort van het voorhof leidde, waar hij den bok aan iemand anders kon overgeven, die vrij was, om hem buiten het leger van Israël te brengen. Er was een menschenhand voor noodig om hem in het voorhof en tot de deur van den tabernakel te brengen en nu was er opnieuw een met verstand begaafd schepsel noodig, daar het redelooze dier niet kon weten, waarheen het moest gaan. Er was een mensch voor noodig, die onder de theocratische aanwijzingen handelde om hem naar zijn plaats van bestemming te brengen. In de vervulling van het beeld was er voor Christus Jezus, als de „levende bok“ geen menschenhand noch een klasse van menschen noodig om Hem te leiden of mee te voeren. Hij was vervuld met Jehova's Heiligen Geest, onderzocht den wil van God en handelde volgens Zijn eigen verstandige keuze in harmonie met Gods wil.

24 „De man die voorhanden is“ beteekent letter-

lijk een „tijdige man“ of een „man te rechter tijd“. Na den doop van Jezus was Gods bestemde tijd voor Christus Jezus gekomen, om het beeld van den „levenden bok“ te vervullen. Omdat Jehova's tijd was gekomen, ging Christus Jezus gewillig en onderdanig overal daar heen, waar Gods Geest Hem volgens den hoogsten wil leidde. Na het nederdalen van den Geest op den gedoopten Jezus, „werd Jezus van den Geest weggeleid in de woestijn, om verzocht te worden van den duivel“ (Matth. 4 : 1). In Marcus 1 : 12, 13 staat geschreven: „En terstond dreef Hem de Geest uit in de woestijn. En Hij was aldaar in de woestijn veertig dagen, verzocht van den Satan; en was hij de wilde gedierten“. Lucas 4 : 1, 2 bevestigt dit: „En Jezus, vol des Heiligen Geestes, keerde wederom van de Jordaan, en werd door den Geest geleid in de woestijn; En werd veertig dagen verzocht van den duivel“. Na deze dagen werd Hij voortaan in alle dingen door Jehova's Geest of onzichtbare macht geleid. - Matth. 12 : 18, 28; Lucas 4 : 14, 18.

25 De zonden der wereld, welke wereld in Satan, den Booze ligt, waren niet de zonden die op den kop van den „levenden bok“ werden gelegd, maar het waren de zonden van hen, die met God een verhoudingsverhouding hadden aangegaan, nl. van het leger van Israël waarbij de vreemdelingen inbegrepen waren die onder hen woonden. De „bok“ was afkomstig uit het leger der Israëlieten, wat in overeenstemming is met Jezus. Die door geboorte uit Gods verbondsvolk afkomstig is. Zijn natuur was die der menschen, maar Zijn leven en recht op leven kwamen van God, Zijn Vader. De Israëlieten en vreemdelingen moeten zich zeer verlicht hebben gevoeld toen zij zagen, hoe de „levende bok“ uit het leger in het onbekende werd gebracht. Zij moeten gedacht hebben: „Daar gaan onze overtredingen en zonden. Nu zijn wij bevrijd van het onvermogen en de ontoereikendheid tegenover Jehova God en kunnen Hem voortaan dienen“. Alleen door het feit dat de andere bok, de bok Jehova's, als een zondoffer voor Israël geslacht werd, konden de zonden van Gods verbondsvolk weggenomen en op het hoofd van den „levenden bok“ gelegd worden, opdat deze bok voor altijd de overtredingen zou wegnemen. Dit is een beeld van Christus Jezus als de drager van zonden, zooals geschreven staat: „En Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft“ (Jes. 53 : 12). Ook Johannes de Dooper gaf van Christus Jezus na Zijn doop het volgende getuigenis: „Zie het Lam Gods. Dat de zonde der wereld wegneemt!“, dat wil zeggen de zonden van degenen, die het leven in de nieuwe wereld, de wereld der gerechtigheid zullen beërven. - Johannes 1 : 29, 36; 3 : 36.

„Voor Azazel“

26 De ongerechtigheden van Gods verbondsvolk worden door den „levenden bok“ in een „woest land“ gedragen of in een „afgelegen streek“ (Menge) of (letterlijk) „in het afgesneden land“ (Parallel-Bijb.; kantt.) dat wil zeggen afgesneden van menselijke verblijfplaatsen of van de onderlinge menselijke gemeenschap. Dit wil nu niet zeggen dat daar buiten geen onzichtbare geestelijke demonen of

een bende demonen waren. Zonder twijfel werd de „levende bok“ in werkelijkheid de „bok voor Azazel“ toen hij in het land aan gene zijde van menselijke woningen gebracht werd. Hier kwamen de eigenlijke moeilijkheden en de werkelijke beproeving voor den „levenden bok“. Onder den naam „Azazel“ (Grieksch: apompaios; wegzender) wordt verstaan, „hij die afwendt“, of het wijst op iemand, die beschimpingen en straf afwendt, wanneer men hem welgevallig is. Aldus wijst deze naam op Satan, den tegenstander van de verzoening der zonden. Omdat de bok de zonden van Israël wegdroeg, konden Satan en zijn demonen niet met welbehagen op hem neerzien of hem vriendelijk behandelen. Satan wenschte, dat de menschen in zonde en onverzoend bleven en dat zij evenals hij verloren gingen. Hij was tegen elk middel, dat de zonde zou wegruimen. Dit toont aan dat de eigenlijke strijd van Jezus een strijd tegen Satan en zijn demonenhorden was. Door Jezus, als de „levende bok“, moest over het volgende punt de vraag beslist worden: Zou Jehova's Hoogepriester, wanneer Hij door Satan aan de verzoeking werd blootgesteld nochtans Zijn onschuld, onberispelijkheid en Zijn zondenloozen toestand kunnen handhaven om aldus Zijn waardigheid om Gods dienstknecht te zijn, te bewijzen, de smaadheden van den Naam Jehova's te verwijderen en de geloovige menschen van hun zonden, die zij van Adam overgeërfd hadden, te bevrijden?

27 Christus sloot met deze wereld geen compromis. Hij volgde geen verzachtende politiek met haar of haar god, Satan of Azazel. De Duivel verkreeg van Jezus noch voldoening noch medewerking. In plaats dat Satan dus vervolging, smaad en straf van Jezus afwendde, maakte hij dezen Heilige tot zijn voornaamste doelwit en nam toevlucht tot de bestraffing van Jezus terwille van diens getrouwheid en onverbrekelijke onberispelijkheid jegens Jehova God. Door onverdiende straf van de zijde der godsdienstaanhangers trachtte de Duivel Jezus tot zonde te dwingen, opdat Hij aldus Zijn waardigheid, om de drager der zonde voor de geloovigen te zijn, zou verliezen. De Duivel deed pogingen om zijn snoevende bewering waar te maken, nl. dat hij iederen onder beproeving staanden knecht van Jehova kan verderven, dat hij hem - door te zeggen dat Jehova hem niet voor vervolging en smaad beschermt, maar de beproeving toelaat - van den weg kan afbrengen en hem aldus kan dwingen, Jehova te verlaten.

28 Gedurende de veertig dagen in de woestijn verzocht „Azazel“, de Duivel, Jezus persoonlijk. Vervolgens gebruikte hij zichtbare schepselen, menschen, godsdienstaanhangers en vooral hun leiders, de geestelijkheid. Dezen bestrafden Jezus op alle mogelijke manieren wegens Zijn overgave en onwankelbare trouw aan Jehova, aan de Theocratie en aan de waarheid en wegens Zijn haat tegen den godsdienst en alle ongerechtigheid. Deze godsdienstaanhangers beweerden door den godsdienst de zonden en overtredingen van het volk te kunnen wegnemen: evenals de Roomsche-Katholieke priesters in den biechtstoel dit meenen te kunnen. Geërgerd wees de geestelijkheid iederen waren draager van zonden, zooals Jezus, van de hand en diende hterdoor „Azazel“. In werkelijkheid streed zij tegen de hoogste belangen van het

volk, deze belangen zijn: tegen de bevrijding der menschen van hun zonden langs den Goddelijken en den eenigen weg. Door zoo te handelen zocht zij in werkelijkheid het geheele volk in zonde te houden en het door Jehova's Scherpreeker in het verderf te leiden. Door een dusdanige handelwijze verlaagden de mensche-lijke tegenstanders en vervolgers van Jezus, den feitelijken „levenden bok“, zich tot één lijn met de wilde beesten in de woestijn, die geen verstand hebben en omkomen. Over dezulken staat geschreven: „De mensch, met al zijn [wereldsche] praal, heeft geen bestand; hij is gelijk het vee, dat te gronde gaat“. „De mensch, met al zijn praal [in aanzien bij Azazel en zijn wereld], heeft geen bestand (en geen verstand heeft: Staten vert.); hij is gelijk het vee, dat te gronde gaat“ (Ps. 49 : 13, 21; Utr. vert.). De ware „levende bok“ draagt de hoosaardige zonden van dezulken niet weg. Gedurende de drie en een half jaar van Zijn getuigeniswerk was Jezus de „bok“ inderdaad in de woestijn, omgeven door Azazel en zijn bende demonen en door menschen die als wilde beesten waren. In de woestijn zijn kruipende slangen en adderen en Jezus noemde de Joodsche geestelijkheid addergebroudsel, een nest of een geslacht van kruipende schepselen. - Mattheüs 23 : 33; Ezechiël 2 : 6.

29 Met dezen levenden bok verdwenen de zonden, ongerechtigheden, overtredingen en de zonden van Gods verbondsvolk, om nooit meer terug te keeren of tot Zijn volk terug gedragen te worden waardoor het er opnieuw mee belast werd. Vermoedelijk stierf de „bok voor Azazel“ een gewelddadigen dood, omdat Satan niet door hem bevredigd werd, maar datgene haatte, wat hij symboliseerde. Op dezelfde wijze droeg Jezus getrouwelijk de moeilijkheden en de aanvallen van demonen en menschen in de tegenbeeldige woestijn. Van den dienst dien God Hem als drager van zonden toegewezen had, weigerde Hij terug te keeren of om te kijken, naar hetgeen achter Hem lag (Luc. 9 : 62; Hebr. 10 : 38, 39). Omdat Christus Jezus het verbond niet verbrak en niet terugkeerde om de menschheid zonder hoop onder Satans organisatie in zonde te laten, stierf Hij - schijnbaar van God verlaten - aan een boomstam genageld door de gewelddadige handen der beestachtige handlangers van „Azazel“ en zijn demonen.

30 Om deze reden vergeeft Jehova de zonden van hen, die de nieuwe wereld zullen beërven, zonder de straf des eeuwigen doods hiervoor van hen te eischen, daar zij immers berouw toonen en zich tot Jehova bekeeren of zich tot Hem en Zijn Theocratie onder Christus wenden. Met dergelijke zonden is het alsof zij door een dorre woestijn verslonden worden. Dit alles geschiedt op grond van hetgeen in de vervulling plaats had met het tweevoudige beeld van den geofferden bok Jehova's en den zonden wegdragenden „bok voor Azazel“. Verheugt u dus, wat dit punt betreft, over het volgende getuigenis der Heilige Schrift: „Hij doet ons niet naar onze zonden, en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden. Want zoo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijne goedertierenheid geweldig over degenen, die Hem vrezen. Zoo ver het oosten is van het westen, zoo ver doet Hij onze overtredingen van ons“ (Ps. 103 :

10-12). „Hij zal Zich onzer weder ontfermen: Hij zal onze ongerechtigheden dempen; ja, Gij zult al hunne zonden in de diepten der zee werpen“ (Micha 7 : 19). „Want met ééne offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden. En de Heilige Geest getuigt het ons ook: Want nadat Hij te voren gezegd had: Dit is het verbond, dat Ik met hen maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijne wetten geven in hunne harten“... „En hunne zonden en hunne ongerechtigheden zal Ik geenszins meer gedenken. Waar nu vergeving dertzelve is [van zonden en ongerechtigheden door het offer van den werkelijken var en den bok Jehova's], daar is geene offerande meer voor de zonde“. - Hebr. 10 : 14-18; Jeremia 31 : 34.

Bevestiging

31 Dat God zich van den „levenden bok“ te zamen met den bok Jehova's bediende, komt overeen met de manier waarop een van melaatschheid genezen Israëliet gereinigd werd of hoe de reiniging van een heel huis, dat van dit kwaad genezen was, geschiedde. Men merke hierbij op dat twee met elkaar overeenkomende schepselen gebruikt werden, om een en dezelfde uitwerking te veroorzaken: „En de priester zal buiten het leger gaan; als de priester merken zal, dat, ziet, die plaag der melaatschheid van den melaatsche genezen is: Zoo zal de priester gebieden, dat men voor hem, die te reinigen zal zijn, twee levende reine vogelen neme, mitsgaders cederenhout, en scharlaken, en hysop. De priester zal ook gebieden, dat men den eenen vogel slachte, in een aarden vat [om het bloed op te vangen], over levend water [niet over stilstaand of brak water of een plas, maar over stroomend water, om het met bloed van den vogel te vermengen]“. Deze vogel komt met den geslachten bok Jehova's overeen. - Lev. 14 : 1-5.

32 „Dien levenden vogel zal hij nemen, en het cederhout, en het scharlaken en den hysop; en zal die, en den levenden vogel doopen in het bloed des vogels, die over het levende water geslacht is“ (Lev. 14 : 6). Zooals in het geval van den „levenden bok“ voor Azazel, symboliseerde dit doopen of onderdompelen, dat de waarde van het leven van den gedooden vogel op den levenden vogel werd overgedragen, waarbij de levende vogel reeds vanaf den beginne rein was. Hierdoor werd den vogel de macht verleend, de zonde en haar straf van anderen weg te nemen en aldus weg te dragen. Terwijl de priester het bloed van den vogel in het aarden vat gebruikte, zal hij „over hem, die van de melaatschheid te reinigen is, zevenmaal [volmaakt, volledig] sprengen; daarna zal hij hem rein verklaren, en den levenden vogel [bevekt met het bloed, waarin hij oedomdeld is] in het open veld vliegen laten“. Dit alles moest buiten het leger plaatsvinden. Den vogel liet men in het onbekende vliegen en Gods priester verklaarde den genezen Israëliet tegenover God rein, tengevolge van het op hem gesprenkelde bloed en op grond van zijn geloof en gehoorzaamheid jegens deze wet en verordening van Jehova: „Die nu te reinigen is, zal zijne kleederen wasschen, en al zijn haar afscheren, en zich in het water afwasschen, zoo zal hij rein zijn; daarna zal hij in het leger komen, maar zal buiten

zijne tent zeven dagen blijven". - Lev. 14 : 3-8.

33 Leviticus 14 : 49-55 beschrijft een soortgelijke handeling ter reiniging van een Israëlietisch huis, dat door een kwaad verpest was, daar staat: „Zoo zal hij dat huis onzondigen met het bloed des vogels, en met dat levend water, en met den levenden vogel, en met dat cederenhout, en met den hysop, en met het scharlaken. Den levenden vogel nu zal hij tot buiten de stad [waar het huis was], in het open veld, laten vliegen; zoo zal hij over het huis verzoening doen, en het zal rein zijn”.

34 De melaatsche werd er niet van beschuldigd dat hijzelf door gezondigd te hebben de oorzaak van zijn melaatschheid was. Dientengevolge werden over den levenden vogel geen zonden beleden, maar hij werd in het zondenverzoenende bloed gedompeld. Door deze daad leek het, alsof de levende vogel zondig geweest was en vergeving van zonden door bloedvergieten noodig had (1 Joh. 1 : 7; Openb. 1 : 5), hetgeen aantoonde, dat de onreinheid van den melaatsche of het melaatsche huis den levenden vogel werd aangerekend. Ook wordt de melaatsche voor God rein, omdat het bloed van den gedooden vogel vermengd met water - een symbool van de Goddelijke waarheid - zeven keer (dus een volkomen getal) op den genezen melaatsche gesprengd werd. Dat de levende vogel wegvloog naar onbekende verten, stelt het wegdragen voor van de zondige onreinheid - van dengene die herouw heeft - in de vergetelheid, in het gebied buiten het bereik der menschelijke kennis, om haar nooit meer tegen te komen of er aan herinnerd te worden.

35 Evenzoo voer Jezus, op Wien de macht en de waarde van Zijn menschelijk bloed rustte, ten hemel, om de zonden der geloovigen te niet te doen. Jehova zal deze getrouwen nimmermeer met de doodaanbrengende zonde belasten. Zonder Zijn medeweten valt niet één muschje op aarde (Matth. 10 : 29); Hij kent natuurlijk de verblijfplaats van den levenden met bloed bevelkten vogel, doch Hij beschouwt hem als een drager of wegnemer van menschelijke zonde en zal dientengevolge de onreinheid van den genezene nooit meer gedenken. Jehova laat de onreinheid der geloovigen door dien Eenen wegnemen. Die de kracht van het bloed draagt, dat van de doodelijke onreinheid geneest. Deze Eene is Christus Jezus. Zijn vergoten bloed bezit de reinigende kracht of een dergelijke waarde en Hijzelf is een waarborg voor degenen die in de nieuwe wereld zullen leven.

36 Acht dagen later werd het zondoffer van Jezus onnieuw gesymboliseerd door het Lam ten zondoffer, dat voor den genezen melaatsche geofferd werd „die van zijne onreinheid te reinigen is”. Als het iemand betrof die arm was, kon een vogel (een tortelduif of jonge duif) in de plaats van een lam gebruikt worden (Lev. 14 : 10, 19, 21-23). Na deze voorziening werd de genezen Israëliet voor God rein verklaard en geschikt en waardig om onnieuw tot Gods volk toegang te verkrijgen. Alleen zulke menschen, die geloof hebben en zich aan een soortgelijke reiniging door het werkelijke zondoffer onderwerpen, zullen door Jehova God rein gerekend en tot de nieuwe wereld toegang hebben en er in leven.

De Aanneming

37 „Daarna zal Aäron komen in de tent der samenkomst, en zal de linnen kleederen uitdoen, die hij aangedaan had, als hij in het heilige ging, en hij zal ze daar laten. En hij zal zijn vleesch in de heilige plaats met water baden, en zijne kleederen aandoen; dan zal hij uitgaan, en zijn brandoffer, en het brandoffer des volks bereiden, en voor zich en voor het volk verzoening doen” (Lev. 16 : 23, 24). Zoo is het ook met Christus Jezus, den Hoogepriester; nadat Hij uit de dooden opgestaan is als een onsterfelijk, geestelijk schepsel in het uitdrukkelijke beeld van den persoon des Vaders' (Hebr. 1 : 3; Engel. Bijb.), komt Hij nooit meer in het vleesch; het offer voor menschelijke zonden is voor goed volbracht. „Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de dooden, niet meer sterft; de dood heerscht niet meer over Hem. Want dat Hij gestorven is, dat is Hij aër zonde [als een zondoffer] eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode” (Rom. 6 : 9, 10). Gelijk de hoogepriester, na zich in het water gebaad te hebben, zoo kwam ook Christus Jezus rein, heilig en met een tegenover God bewaarde onkreukbaarheid, uit Zijn zondenverzoenend werk op aarde, te voorschijn. Thans in de heerlijkheid der opstanding, gelijk Hij voor altijd den hoogepriester van Israël, die zich van zijn offer-kleederen onttreedt en de kleederen der heerlijkheid en des sierraads aandeed (Ex. 28 : 2, 40). „Alzoo ook Christus, eenmaal geofferd zijnde, om veler zonden weg te nemen, zal ten andere male zonder zonde [zondoffer] gezien worden [in de Koninkrijks-heerlijkheid] van degenen, die Hem verwachten tot zaligheid”. - Hebr. 9 : 28; 1 : 9; 2 Petr. 1 : 16-18.

38 De offers der rammen, die Aäron op het altaar in het voorhof rookte, waren „een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk [letterlijk: een reuk der rust] den HEERE” (Lev. 1 : 9, 13, 17; 8 : 21). Zij kenmerkten de aanvaarding van het zondoffer door Jehova. Indien Aäron het zondoffer niet op voor Jehova aannemelijke wijze geofferd en diens bloed aldus aangeboden zou hebben, zou hij niet in leven gebleven zijn, om deze brandoffers te kunnen offeren. Dientengevolge openbaarden deze offers Gods aanvaarding van de verzoening der zonden, omdat de hoogepriester nog altijd aan Jehova volkomen toegewijd is en Hem vrenqdevol en gehoorzaam dient. Gods heerlijkheid rustte toen op dezen hoogepriester en thans rust zij op Jezus in den hemel.

39 „Ook zal hij het vet des zondoffers op het altaar aansteken” (Lev. 16 : 25). Dit was „tot een liefelijken reuk den HEERE”, daar 'alle vet des Heeren is' (Lev. 4 : 31; 3 : 16). De ware ijver, de overgave en de kracht van den door Jehova tot verzoening der zonden uitgezonden hoogepriester, behooren eveneens volkomen aan Jehova en worden Hem door dezen geofferd. - Deut. 6 : 5.

40 „En die den bok, welke een weggaande bok was (den bok voor Azazel: Kath. Bijb.), zal uitgelaten hebben, zal zijne kleederen wasschen, en zijn vleesch met water baden; en daarna zal hij in het leger komen” (Lev. 16 : 26). Dit baden beteekende niets anders dan dat wat de hoogepriester, die Chris-

tus Jezus voorstelde, zelf moest doen. Omdat deze man, die den bok voor Azazel uitliet, Gods Heilige Geest voorstelde, die op Christus Jezus inwerkte, zou het baden van den man er op wijzen, dat Jehova's Geest heilig en rein is en Jezus aandreef in heiligheid te handelen.

41 Met betrekking tot de zondoffers luidde Gods wet: „Maar de huid van dien var, en al zijn vleesch, met zijn hoofd en met zijne schenkelen, en zijn ingewand, en zijn mest: En dien geheelen var zal hij tot buiten het leger uitvoeren, aan eene reine plaats, waar men de asch uitstort, en zal hem met vuur op het hout verbranden; hij de uitgegoten asch zal hij verbrand worden”. „Alzoo zal alle spijsoffer des priesters ganschelijk zijn; het zal niet gegeten worden” of volgens den Petr. Can. Bijbel: „Maar een zondeoffer, waarvan het bloed binnen de openbaringstent is gebracht, om er in het heiligdom de verzoeningsplechtigheid mee te verrichten, mag niet worden gegeten; dit moet in het vuur worden verbrand” (Lev. 4 : 11, 12; 6 : 23). De doode lichamen der zondoffers werden op den jaarlijkschen verzoendag als volgt weggeruimd: „Maar den var des zondoffers, en den bok des zondoffers, welker bloed ingebracht is, om verzoening te doen in het heilige, zal men tot buiten het leger uitvoeren; doch hunne vellen, hun vleesch en hunnen mest zullen zij met vuur verbranden” (Lev. 16 : 27). Het verbranden geschiedde op een reine plaats. Toen Christus Jezus op aarde lijden te verduren had, doordat Hij als door het vuur werd verzocht, was Hij steeds op een reine plaats of in een reinen toestand. Het verbranden buiten het leger van Israël stelde echter voor dat Hij smaadheden onderging, alsof Hij geen deel van Gods organisatie was, maar buiten haar stond. Dat de mest en de vellen der dieren ook hierbij verbrand moesten worden, maakte dat dit niet tot een „liefelijken reuk” was. Dit verbranden van de overblijfselen van den var en den bok Jehova's, wat een onaangename reuk verspreidde, vult in het beeld datgene aan wat onvolledig was gebleven, toen de bok voor Azazel in de woestijn werd uitgelaten en aan onze opmerkzaamheid, wat betreft hetgeen hij meemaakte, werd onttrokken. Het verbranden van de overblijfselen van het zondeoffer stelde het lijden van Christus voor terwille van Zijn onkreukbaarheid en trouw. Op deze wijze maakte dit verbranden het beeld van het ondergaan van smaadheden 'getrouw tot den dood' volledig. Zonwel het verbranden van de doode lichamen der dieren ten zondeoffer, als ook het vrijlaten van den „levenden bok” in de woestijn geschiedde „buiten het leger”.

42 „Die nu dezelve verbrandt, zal zijne kleederen wasschen, en zijn vleesch met water baden; en daarna zal hij in het leger komen” (Lev. 16 : 28). Het baden van den man kwam precies overeen met het baden van den hoogepriester, wat deze deed, nadat hij met het zondeoffer en met den bok voor Azazel zijn werkzaamheden had verricht; bovendien deed de man het werk van het verbranden voor en in de plaats van den hoogepriester. Onder leiding van Gods Geest, die rein en heilig is, ging Christus Jezus vrijwillig in een toestand, waardoor smaadheden over Hem kwamen, waardoor Hij 'als uitvaagsel der wereld en aller afschrapsel' beschouwd werd (1 Cor.

4 : 13). Hij werd niet tegen Zijn wil naar deze verbranding gesleept (Rom. 15 : 3). Hij was hier een voorbeeld voor al Zijn navolgers: de apostel schreef dan ook: „Want welker dieren bloed voor de zonde gedragen werd in het heiligdom door den hoogepriester, derzelver lichamen, werden verbrand buiten de legerplaats. Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort [van Jeruzalem en diens tempel, in de wereld van Satan] geleden. Zoo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijne smaadheid dragende. - Hebr. 13 : 11-13.

Eischen voor de Nieuwe Wereld

43 De Theocratische wet zet de eischen uiteen voor degenen die van de verzoening voordeel hebben en in de nieuwe wereld leven verkrijgen. „En (dit) zal voor u tot eene eeuwige inzetting zijn; gij zult in de zevende maand, op den tienden der maand, uwe zielen verootmoedigen, en geen werk doen, inboorling noch vreemdeling, die in het midden van u als vreemdeling verkeert” (Lev. 16 : 29). Dat zij hun dagelijkschen arbeid en hun bezigheden in het leger op dien dag der verzoening ter zijde zetten, toonde aan, dat geen schepsel buiten den Koning der nieuwe wereld - Jehova's Hoogepriester - iets tot het zondeoffer bijdraagt of er deel aan heeft, welk zondeoffer de verzoening voor de zonden van degenen bewerkstelligt, die in de Theocratische wereld leven. De werkelijke verzoendag is voorbij. Hij liep vanaf den tijd van Jezus' wijding en doop totdat Hij stierf, opstond, ten hemel voer en voor het groote verzoendeksel Jehova's in het heiligste van alle plaatsen in het universum verscheen en de verzoening voleindigde. Sedertdien en vooral vanaf Pinksteren, hebben getrouwe mannen en vrouwen, beginnende met de getrouwe apostelen en hun medediscipelen van Christus, de zegeningen van die verzoening ontvangen en zijn met God verzoend geworden. Derhalve is het voor andere schepselen onmogelijk iets toe te voegen aan hetgeen de groote Hoogepriester heeft gedaan, of als kanalen, middelaars of werktuigen te dienen, om de zegeningen van Zijn verzoening der zonden aan anderen door te geven.

44 De kastijding der Israëlieten op den verzoendag legt den nadruk op het vereischte en wel doordat zij aantoonde, dat ook al hebben wij als schepselen aan de verzoening der zonde geen aandeel, wij toch volkomen herouw moeten hebben en droefheid over onze zonden volgens den wil van God moeten openbaren, ons van deze onreine oude wereld afkeeren en ons naar Zijn Theocratische Heerschappij van de wereld der gerechtigheid moeten begeven. Wij moeten van den slaafschen arbeid, die terwille van hebzuchtig gewin of als tentoonspreiding van onze eigen gerechtigheid gedaan wordt, afstand doen, om hierdoor aan te toonen, dat wij het eeuwige leven waardig zijn, wat toch voor den in zonde geboren mensch, wanneer hij deze dingen niet nalaat, volstrekt onmogelijk is te verkrijgen. Het overblijfsel der leden van het „lichaam” van Christus en Zijn metgezellen, de „andere schapen” des Heeren, zullen geen tijd verspillen, om te probeeren zooiets te doen en zich zelf hierdoor te misleiden en zich in dergelijke anti-christelijke werken te verstrikken. Zij zullen

datgene doen, waarvan Jezus, de Hoogepriester hun een voorbeeld heeft gegeven. Inplaats van te trachten de goedkeuring der wereld te verkrijgen en voor haar als achtenswaardig te verschijnen, zullen zij Satans organisatie verlaten en uitgaan tot Christus Jezus, „buiten het leger“ en zij zullen de smaadheid van Christus Jezus in de woestijn van deze wereld dragen, door getuigen te zijn voor Jehova en Zijn Koninkrijk.

45 Alle roem voor de verzoening van zonden komt toe aan Jehova's Hoogepriester: „Want op dien dag zal hij voor u verzoening doen, om u te reinigen: van al uwe zonden zult gij voor het aangezicht des HEEREN gereinigd worden. Dat zal u een sabbat der rust zijn, opdat gij uwe zielen verontmoedigt (waarop gij u zult kastijden; Leidsche vert.); het is eene eeuwige inzetting. . . En dit zal u tot eene eeuwige inzetting zijn, om voor de kinderen Israëls van al hunne zonden, eenmaal des jaars, verzoening te doen. En men deed, gelijk als de HERRH Mozes geboden had“ (Lev. 16 : 30-34). Christus Jezus, des Heeren Hoogepriester, heeft dit door Gods genade alleen volbracht. Geen mensch vergezelde Hem naar den hemel met de waarde van Zijn menschelijk zondoffer, noch de moordenaar, die naast Jezus aan den stam stierf, noch anderen voor of na Hem. Tot aan dien tijd was ook nog niemand met den Geest Gods verwekt geworden, de weg in het hemelsche heilige der heiligen was tot hertoe nog

voor niemand van het menschelijk geslacht opgesteld (Hebr. 9 : 7, 8; Joh. 3 : 13; 7 : 39; 2 Tim. 1 : 10). In het voorbeeld moest het offeren ieder jaar op den verzoendag herhaald worden, omdat het slechts dierlijke offers waren, wier bloed geen zonden kon wegnemen. Maar het zondoffer van Christus is het rantsoen, ja het is een volstrekt voldoende verzoening, die geen herhaling noodig heeft. De weldadige uitwerkingen van Zijn verzoening van zonden zijn van eeuwigen duur en alle schepselen die haar zegeningen aanvaardden en haar waardig toonen, zullen in de nieuwe wereld leven.

46 Jehova's „Hoogepriester naar de ordening van Melchizedek“ is gekomen om te heerschen en niet om op de een of andere wijze Zijn zondoffer aan te bieden (Ps. 110 : 1-4; Hebr. 7 : 1-21; 5 : 5, 6). Hij heeft het vereischte werk gedaan en alle andere schepselen die op reiniging, verlossing en bevrijding hopen, moeten den „sabbat der rust“ in Hem en in hetgeen Hij voor hen volbracht heeft, houden (Matth. 12 : 5, 6; Hebr. 4 : 1-11). De groote verzoendag die langen tijd geleden door Israëls theocratie werd voorschaduwd, verheerlijkt geen aard-sche schepselen, maar stelt Jehova God den grooten Stichter der verzoening voor de nieuwe wereld op den voorgrond, alsmede Christus Jezus Zijn glorie-rijken Hoogepriester der Theocratie. „Doch Gode zij dank voor Zijne onuitsprekelijke gave“. - 2 Korinthe 9 : 15.

Brieven en Ervaringen

„Het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen. . .“

Gel. Medestr.

Hierbij een ervaring betreffende een theoloog. Hij voelde zich gewichtig en hoog. Doch bij het hooren der waarheid. Was hij tot zijn spijt. Al z'n wijsheid kwijt.

In een onzer brochures had hij gelezen, dat thans de tijd is gekomen, waarin de Theocratische Regeering opgericht zal worden en vroeg de bewijzen hiervan. Met Luc. 21 en Matth. 24 heb ik hem de bewijzen voorgelegd, dat wij thans ontegenzeggelijk in het einde dezer goddelooze wereld leven, doch dit was voor hem nog niet overtuigend genoeg. Ik heb hem dan volgende teksten voorgelegd over de 7 tijden of 2520 jaar en dat deze volgens de chronologie in 606 voor Chr. zijn begonnen. Hij haalde een Duitse chronologie en het klopte. Met Openb. 17 heb ik aangetoond dat Engeland-Amerika de laatste wereld-macht zou zijn. Hij kwam terug op Matth. 24 : 3 en zei, dat wanneer al deze teekenen plaatsvinden, Christus Jezus toekomstig is, waarop ik aantoonde dat het Grieksche grondwoord parousia luidt en tegenwoordigheid in het Nederlandsch betekent (zoals het ook in 2 Cor. 10 : 1, 2 en Fil. 2 : 12 is vertaald). Hij ging wederom de kamer uit en kwam met een Griekschen Bijbel aandrigen. Ja, er stond parousia, dat moest hij toegeven. Hij is intusschen nog met vele andere vragen en tegenwerpingen voor den dag gekomen, doch met het getrouwe Woord en Jehova's hulp was ik in staat den tegenspreker te weerleggen (Titus 1 : 9). Het zal ongetwijfeld een zure gewaarwording voor hem geweest zijn, hij heeft vele jaren gestudeerd, groote sommen gelds uitgegeven voor zijn studie en dan moet daar zo'n eenvoudige sprinkhaan komen, die komt vertellen dat al z'n wijsheid dwaasheid is. Het is wederom een prachtige vervulling van 1 Cor. 1 : 26-28, 20.

Tevens wil ik mijn vreugde mededeelen betreffende een na-

bezoek bij een Zondagschool-onderwijzer. Ik kwam hij hem in de zaak om mijn haar te laten knippen, waarbij ik tevens een getuigenis gaf, met als gevolg dat ik een nabezook mocht brengen. Hijzelf evenals zijn vrouw toonden zoowel bij het eerste als bij de volgende nabezooken een geweldige belangstelling. Dit blijkt ook wel uit het feit, dat de vrouw een paar weken geleden, na een dag met 41.5 graden koorts te hebben gelegen, den volgenden dag toen zij tot haar begrip terug kwam, terstond aan haar man vroeg: „En is . . . met den Bijbel er nog geweest. Tjonge wat lammer dat dat niet door kon gaan“. Vorige week was bij hem een R.K. klant in den winkel die tot hem zei: „U'r zijn thans weer van die Jehovanisten aan het werk. Wat zijn dat eigenlijk voor menschen?“ Hij antwoordde: „Als die een paar woorden met je gesproken hebben dan zeg je niets meer“. De klant vroeg hem: „Waarom, zijn het dan zulke onhehouden menschen?“ Waarop hij ten antwoord kreeg: „Nee, maar te zeggen je een paar zulke rake woorden die de juiste waarheid bevatten, dat je je mond haast niet meer durft open te doen“. Bij mijn voorlaatste bezoek zei hij, dat hij er niets geen plezier meer in had om naar de Zondagschool te gaan, doch het met tegenzin deed. Bij mijn laatste bezoek heb ik met hem de verschillende eischen behandeld en gezegd, dat ook voor hem de tijd is gekomen om met ijver de waarheid verder te onderzoeken en den godsdienst te verlaten, waarna een modelstudie opgericht kan worden. Het is te hopen dat zij een juiste keuze maken en spoedig tot onze medevisschers en lagers mogen behooren.

Met deze ervaring blijkt tevens weer hoe goed het is bij iedere gelegenheid getuigenis te geven. - Matth. 5 : 14-16. Iedere medestrijder gaat voorwaarts en weest hartelijk gegroet van een medespringer in het steeds toenemende sprinkhaanleger.

„Want de wapenen van onzen krijg zijn tot nederwerping der sterkten“

Geliefde medestrijders,

Als groot Jer. 1 : 9, 19; Jer. 5 : 13, 14

Hierbij een ervaring op een nabezook waar ook twee domi-

nee's aanwezig waren, die met ons in een vurig dehar gingen, omdat wij dit gezin met de waarheid in kennis hadden gebracht en het hierdoor van hun kerk afhaalden. Deze domine'e's hadden ten doel ons te verstaan, zij trachtten dit door een omslachtig verhaal en allerlei gebaren te bewerkstelligen. Daar wij steeds met Gods Woord kwamen en spijkers met koppen konden slaan, stonden zij machteloos en konden geen enkele hunner leerstellingen handhaven, waardoor zij natuurlijk geweldig warm liepen, en de vuist meermalen op de tafel neerkwam. Hierdoor waren wij gerooizakt van 2 Tim. 2 : 23 en 1 Tim. 6 : 3-5 te laten lezen. Daar wij hun Catechismusboek bij ons hadden, konden wij hun „Zondag 22" voorlezen, welke inhoud is als volgt: „Nr. 57 Wat troost geeft u de opstanding des vleesches? Antw: Dat niet alleen mijn ziel na dit leven van stonden aan tot Christus, haar hoofd, zal opgenomen worden, maar dat ook de mijn vleesch, door de kracht van Christus opgewekt zijnde, wederom met mijn ziel vereenigd en aan het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig zal worden". Wij vroegen hen of zij dat met Schriftplaatsen konden bevestigen, wat zij natuurlijk niet konden en zij moesten toegeven dat de inhoud valsch was. Na hun nog enkele dingen hieruit voorgelezen te hebben, kwam het laatste punt uit hun boek ter sprake, nl. hoe verkankert hun kerk is. De inhoud van dit boek luidt als volgt: „De Nederlandsche Hervormde Kerk is de kerk van Christus in Nederland. Wel heeft ze groote gebreken, inzonderheid doordat ze nog steeds blijft leven onder een bestuursinrichting, die geen geestelijk gezag heeft, geen zeggenschap hezit over de prediking en belijdenis der kerk, de tucht over haar leden slechts gebrekkig kan uitvoeren, geen dwaalleringen kan weren, en daardoor niet kan waken dat in Gods huis niet anders dan Gods Woord verkondigd worde. En ook dat nog verschillende vereenigingen opgericht zijn geworden, om de kerk te herstellen, doch allen daarin zijn gefaald". Dit had tot gevolg dat deze godsdienstige kwakers geen moed meer hadden verder te kwaken. Wij kregen daardoor de gelegenheid in dit gezin het Koninkrijk te kunnen bespreken, waarna een meisje van 19 jaar aan de domine'e's vroeg, waarom hebt u ons nooit van dit Koninkrijk verteld, en dat wij eeuwig op aarde zullen blijven leven? Ook volgde het meisje hieraan toe dat zij geleerd hadden dat de zondvloed niet waar gebeurd was en Christus zegt in Mattheüs 24 : 37 dat het thans is als in de dagen van Noach. Dit alles had tot gevolg dat deze leeraars geslagen werden als stomme honden (Jes. 56 : 10). Hierna namen zij afscheid, omdat zij inzagen dat zij den strijd hadden verloren, tot eer van Jehova, omdat de menschen bij wie het nahezook ghracht werd, inzagen dat godsdienst sarrogaat is. Wij waren verblid bij een volgend nabezook te vernemen dat ook zij ten volle besloten hadden niet deze blinde leiders, maar Gods Woord, dit is de weg ten leven, te volgen.

Daarom geliefde medestrijders, allen moedig voorwaarts, want deze dankbare ervaring geeft ons veel moed en kracht om waar het mogelijk is van Jehova en Zijn Koninkrijk te getuigen

De hartelijke groeten met Jes. 41 : 10, 11 en Jes. 51 : 11, 12.

Als groet Psalm 150 : 2.

Gel. br. en zr.

Een mooie ervaring die ons veel moed gaf, willen wij niet achterhouden

Bij het werken kwamen wij bij een blinde vrouw die veel belangstelling had en een nabezook wenschte. Na dit nabezook heeft deze vrouw van goeden wil ook haar man, die eveneens zoo goed als blind is en tevens nog doof ook, ervan verteld, bij had echter geen interesse. Toch ging deze vrouw door de waarheid te onderzoeken, waarna ook de man belangstelling ging toonen... na drie nabezooken geeft deze vrouw aan een ieder die zij kan bereiken getuigenis. In één week had zij 3 geïnteresseerden „Ik verneem in der waarheid, dat God geen aanneemer des persoons is". - Hand. 10 : 34.

Dit is voor ons een aansporing om te weekeren met onze talenten.

Hartelijke groeten met Jes. 65 : 18, julle medestrijders

voor de Theocratie

„Hij zendt Zijn bevel op aarde; Zijn woord loopt zeer snel"

Gel. M., Jes. 50 : 4: 49 : 6, 9.

Hierbij een interessante ervaring die ik opgedaan heb bij het van huis aan huis werken. In W. vond ik, toen ik daar aan den arbeid was een vrouw, die een fluorend oor had. Enkele dagen naidee bracht ik haar een broch. „Verheven Waarheid".

Ik zei tegen haar, dat ik spoedig terug zou komen om te hooren hoe zij deze broch. vond. Een week later ging ik daar heen, ik was gewapent met de gramofoon en vroeg aan de vrouw hoe zij de broch. had gevonden en of zij vragen had. De man was ook thuis, deze zeide direct. „Mijnheer van die brochures hebben wij meer", meteen haalde hij enkele Hollandsche en Duitsche broch. voor den dag. De vrouw zeide: „Dat werk is in Duitschland en hier in Holland verboden. Mijn broer en zijn vrouw zijn ook Bijbelonderzoekers, maar die hebben een heel veel boeken". Nu viel het mij op, dat de vrouw een Duitsch accent had. Ik vroeg haar verschillende dingen, of zij vroeger in Duitschland hierover gehoord had, enz. Zij zeide: „Voor een poosje terug ben ik nog bij mijn broer in Duitschland geweest en hij heeft mij nog verschillende broch. gegeven". Ik trilde van emotie, omdat ik direct de eensgezindheid voelde, dat onze br. in Duitschland nog in dezen tijd onder den goddelozen totalitairen staat, zoo vrijmoedig met lectuur verkondigen. Ik zag hier weer in gel. medeverk. de groote liefde van onze br. en zr. in dat land voor Jehova en dat Hij Zijn volk steeds voelt. Het is toch iets om je over te verwonderen dat er na zooveel jaren vervolging en terreur van Jehova's getuigen in Duitschland nog lectuur wordt verspreid.

Verder vroeg ik den man en de vrouw of ik hen iets mocht vertellen van deze boodschap. „Ja", zeiden zij. Nu ik maakte mijn gramofoon klaar en toen zei de vrouw: „Wacht ik ga mijn dachter roepen, die is huten aan het zonnebaden omdat zij ziek is". Voor deze drie toeboorders draaide ik de plaat „de ziel" af en behandelde dit onderwerp. Allen verwonderden zich hierover. Na afloop heb ik het zieke meisje nog verteld over de nieuwe aarde, dat dan geen mensch meer ziek zou wezen enz. enz. Allen waren verheugd en moet ik de volgende keer weer komen. Nu hoop ik maar dat zij van goeden wil blijven en daarna zal Jehova de rest doen.

Verder hartelijk gegroet als mededienstknecht voor Jehova met Jer. 15 : 16; Jes. 61 : 10.

„Hun vaders hebben de leugen eindelijk bezeten en ijdelheid, waarin toch niets was dat nut deed"

Geliefde M.

Als groet Filip. 1 : 28

Zoolust las ik de laatste ervaring uit Micha IV en juist deze week heb ik zoo'n zelfde ervaring meegemaakt. Bij het van de vete boerderij naar de andere gaan in mijn veldgebied kwam ik bij een juffrouw, die daar bij een boerderij aan het werk was en vroeg of zij ook belangstelling voor de Koninkrijksboodschap had. Zij vroeg wat ik er mee bedoelde. Toen vertelde ik haar dat het noodzakelijk was dat zij kennis verkreeg van Gods Woord en niet van hetgeen wat de geestelijkheid haar leerde en dat zij dan, wanneer zij dat deed wat Zef. 2 : 3 zegt, zij het eeuwige leven kan verkrijgen op de aarde, die door Christus als Koning geregeerd zal worden. Ze zei: „Dat weet ik niet hoor, gaat u maar naar mijn moeder". Nadat ik ook haar moeder hetzelfde gezegd had, zei deze: „Wij begrijpen den Bijbel wel heel goed hoor". Ik zei toen, dat dat niet kon, waarna ze iemand riep die binnen zat. Zij zei: „Dit is een godsdienstonderwijzer". „En begrijpen wij den Bijbel niet?" vroeg ze hem toen. „Nou en of" zei hij. „Wij begrijpen hem heel goed hoor". Toen begon ik over de ziel of hij ook geloofde dat de ziel onsterfelijk is. „Ja natuurlijk is dat zoo", zei hij. Toen haalde ik Gen. 2 : 7 aan en vervolgens Ezech. 18 : 4, 20; Richt. 16 : 30 en Ps. 89 : 49 en toonde hem daarmee aan dat de ziel sterft. Toen vroeg ik hem een tekst die het tegendeel beweerde, maar hij zei dat hij daar eerst eens studie van moest maken. Maar hij wist wel zeker dat de ziel bij het sterven direct naar hemel of hel gaat. Toen vroeg ik hem of hij dan niet geloofde in de opstanding, want een reeds levend schepsel behoeft niet meer op te staan. Ja, zegt hij, dan wordt het lichaam met de ziel weer vereenigd en dan worden zij geoordeeld. Toen vroeg ik hoe of dat nu kon dat eerst de ziel naar den hemel of de hel gaat en dan nog geoordeeld moet worden, dan zijn ze toch geoordeeld? Ja daar wist hij niks van zegt hij maar wat komt het er eigenlijk op aan of de ziel sterft of blijft leven. Toen zeide ik hem dat hij de leerstelling van den Duivel leerde en God tot een leugenaar stelde en wat Jezus daarvan zeide in Matth. 15 : 6-9 en Joh. 8 : 44. Maar ondanks alles wilden ze niets van de waarheid weten en hielden zich maar bij het oude, wat natuurlijk voor hun de vernietiging beteekent, wat ik hun dan ook gezegd heb. Zoo zien wij zoo mooi in vervulling gaan wat staat in 1 Cor. 1 : 19, 20 en 27 en Jes. 28 : 14.

148 8 39 11 18 6
36 37 16 20 33 1

Verder heb ik in datzelfde gebied een mooi nabezook. Het is een juffrouw, die inzag dat we nu in het laatste der dagen leven. Ze vroeg mij of ik, als ik de boekjes kwam brengen, meteen bij haar er over kwam praten, want ze wilde er zoo graag meer van weten. Toen ik er de derde keer kwam zat er ook een oude man (een van de bureu). Het onderwezen van de opstanding werd behandeld. Hij zei niets maar toen ik weg was, zei hij dat er niets van waar was. Hij heeft het er nu steeds over met de juffrouw en vindt het iets verschrikkelijks dat ik gezegd heb dat het vagevuur niet bestaat. Hij zegt Daar betaal je nu bij je leven al geld voor en zal dat nu niet goed zijn... dat waren allemaal leugens van mij. De juffrouw gaat echter moedig door. Ze staat altijd al op den uitkijk als ik kom, en onderzoekt het allemaal goed. Ze zegt hoe vaker ik het boekje lees, hoe beter ik het begrijp. Ze had het de eerste week al driemaal uitgelezen. Het is echt een mensch van goeden wil. Hartelijk groet met Gal. 1 : 9.

Om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen
 Gel. Medestrijders, Ps. 105 : 24.

Toen ik aan het werk van huis tot huis was, trof ik een juffrouw aan die zei: „Ja juffrouw, dat is wel waar wat u daar zegt maar ik ben Katholiek en ach, eigenlijk mag ik den Bijbel niet eens lezen. We hebben er wel een en mijn man zit er ook wel eens in te lezen, maar hij zegt ook, wat dat toch voor een boek is, daar kan je nou totaal niets van begrijpen“. Ik zei: „Ja juffrouw en daarom kom ik nu bij u, om u te helpen, dat u den Bijbel wel kunt begrijpen. Kijkt u eens, haast alle menschen zeggen ik geloof aan God en ze gaan naar de kerk en zij nemen klakkeloos aan wat daar gezegd wordt, zonder dat zij onderzoeken of dat wel in den Bijbel staat. Er staat geschreven: „gij zult niet dooden“ en nu in dezen oorlog staan Katholieke Engelschen tegenover Katholieke Duitschers en dooden elkaar. Christus zeide toch: „gij zijt broeders in het geloof“ en deze broeders in het geloof zijn het nu die elkaar dooden en aan beide zijden worden zij door een Katholiek priester oezegend. Ziet u daar nu niet het bedrog van, het is allemaal om geld en macht. De Katholieke Hiërarchie wil de wereldheerschappij bezitten en alle menschen onderdrukken. Onderzoekt u toch deze waarheden en vergelijkt ze met uw Bijbel“. „Ja wat u zegt dat is wel waar, u moet nu toch die boekjes eens brengen, ik heb al eens gedacht, waarom hebben onze pastoors en priesters het toch zoo goed en leven zij in mooie groote huizen met allerlei gemakken“. Nu ik heb lectuur gebracht en later is er een nabezook gebracht. De man en de vrouw beiden vonden het geweldig en vroegen zelfs of wij terug wilden komen. Zij zijn het roerend met alles eens, onderzoeken de lectuur, snuffelen alles na en spreken met hun familie er over. De man ging graag voor zijn plezier visschen en dat laat hij nu al voor de waarheid. Nu wordt er een modelstudie opgericht en ik hoop, dat er met Jehova's zegen weer een paar sprinkhanen bij het leger toegevoegd mogen worden.

Hartelijke groeten met Ps. 146 : 5-8

Maakt de gevangenen los

Gel. M.

Hier volgt een ervaring uit het arbeidsveld. Ik kreeg een nabezook door van een br. en daar aangekomen ontmoeten we een ouden zeeman van 70 jaar en wel een uit Ps. 107 : 22, 23. Hij had op de zeeën de wonderen van Jehova's schepping reeds gezien. Ik volste hem in de richting van zijn godsdienst, maar daar had hij al zooveel van ondervonden, dat hij daar niets van moest hebben. Bij de nabezoeken die volgden, vergezelde mij een bezoeker van een modelstudie, die vrees had voor het getuigeniswerk van huis tot huis. Bij deze nabezoeken legde ik steeds den nadruk op het vreemde werk om dezen zwakken br. te sterken. Het resultaat was geweldig: 1° werd gezegd: ik voel dat wij allen verplicht zijn om aan het werk te gaan, maar bezit ik er wel kennis genoeg voor? Na hem op enkele Schriftplaatsen te hebben gewezen, stemde hij er in toe mede te gaan om te werken. Deze woorden waren echter niet van den jongen br. maar van den ouden zeerob, na enkele bezoeken, voorwaar een mooi resultaat. Nu gaat de zeerob de teenbeefdijs zee bevangen en Jehova loven, zooals dit beschreven wordt in Ps. 107 : 28-31. Moge hij in zijn getrouwheid volharden en in Gods Koninkrijk opgenomen worden. - Ps. 107 : 32.

Gel. M., hierin ligt dus weer een prachtige heilering voor ons en een groote aanmoediging voor anderen. Voorwaar er is loon naar werk. - 2 Kron. 15 : 7.

Uw medestrijder door Zijn genade.

Gel. M., Hierbij een ervaring.

Al eenige keeren zijn wij bij een zwaarbeproevede vrouw op nabezook geweest. Haar man en haar zoon waren beiden onder de macht van het beest, ofschoon zij nu zelf ingezien hebben, dat ook daar geen gerechtigheid te vinden is en zij zich daarom, daar van afgescheiden hebben. Zij, die vrouw nu, is zeer beleeft zij is de waarheid alweer aan het verder door geven en verbergt zich als haar Kath. familie op bezoek komt, om hen van het blaadje „Katholieken ontwaakt“ te kunnen teeren. De laatste keer zeide zij tegen ons: „Zusters, nu moet ik toch nog eens zeggen, dat het mij, toen ik u voor het eerst hinnenliet er alleen maar om te doen was om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen, maar deze nieuwsgierigheid is veranderd in belangstelling. Het woord der waarheid is mij zoo dierbaar geworden, dat ik er niet meer over kan zwijgen. Hierdoor zien wij gel. br. en zr., dat wij slechts werktuigen in de hand des Heeren zijn.

Veel vreugde toegewenscht in den dienst des Heeren met Jes. 62 : 1, jullie medestrijders

Werp uw brood op het water

Bij het werken van huis tot huis mochten we een vrouw ontmoeten die belangstelling voor de boodschap had. Nadat lectuur was gebracht, konden we een nabezook maken en „de ziel“ behandelen. Ze was het volkomen eens met de Schrift, die haar nu op de levens der kerkssystemen attent maakte en wilde graag meer weten. Zij vertelde dat haar man reeds maanden in het buitenland werkte en zij voor haar 4 kinderen altijd alleen moest zorgen, zoodat de „grootte verdrukking“ haar niet onopgemerkt voorbijging. Bij het volgende bezoek bleek haar man onverwachts, nu 10 maanden weggeweest te zijn, thuis gekomen te zijn, zoodat ik ook hem verzocht aan tafel te komen zitten om het onderwerp te volgen. Hij vertelde van de droevige ervaringen ongedaan in Frankrijk, Duitschland, Estland en Rusland en de elende die hij daar gezien had: „Het is onbeschrijfelijk, er is ons van alles beloofd“, zoo zei hij, „maar tot nu toe bleek het steeds bedrog en teleurstelling“. Alle vertrouwen in de hedendaagsche wereld was hij kwijt geraakt. Toen ik hem aantroefde dat de godscheest achter alle moeijkheden stond en hem vertelde waarom deze oorlog eigenlijk gevoerd werd, zei hij: „Ik heb in verschillende kampen veel met mijn makker over den Bijbel gesproken en hun een boekje laten lezen van éénen rechter... Rutherford, is geloof ik zijn naam. Ik heb het jaren geleden gekocht. Dat is de waarheid want het klopt precies met de feiten. Ze hebben mij dikwijls gewaarschuwd dat het verboden lectuur was en ik er mee op moest passen, maar daar trek ik me niets van aan. Ik heb ze het allen laten lezen, waar ik ook was, want het is waar wat daarin staat“.

Toen ik hem vertelde dat datgene wat ik bracht hetzelfde was, zocht hij de bewuste brochure op. De titel was: „Wat is Waarheid“. Zou de verkondiger, die jaren terug dit boekje verspreidde, hebben kunnen vermoeden dat dit in Rusland nog tot grootmaking van Jehova's Naam gebruikt zou worden? - Jes 55 : 8-11.

Zouwe! man als vrouw verbeugen zich er thans in, meer kennis van de Schrift te krijgen. Ze willen zich van Babylon los maken en zij hopen en dit op goede gronden, nu niet meer teleurgesteld te worden, want hun hoop is niet meer gevestigd op deze booze wereld maar op de nieuwe wereld der gerechtigheid.

De hartelijke groeten met Ps. 147 : 1-3

uw medeverkondiger

Vertrouw op God en doe uw plicht. - Ps. 9 : 11, 12

Dezer dagen mocht een zuster bij den dienst van huis tot huis ervaren, dat het Jehova's werk is en dat Hij ons leidt en beschermt. Bij het bewerken van een plaats, waarvan door omstandigheden nog weinig „bokadressen“ bekend zijn, belde zij in een straat huis aan huis aan om getuigenis te geven. Een kind dat daar speelde zeide: „Juffrouw, mag ik voor u aanhellen?“ „Jawel“, zei de zuster, „dat is goed“. Na een poosje zei het kind: „Juffrouw, hiernaast behoeft ik zeker niet aan te hellen he, want daar woont een politie-agent“. „Die mag je wel overslaan“, zei de zuster, die hierin duidelijk de hand Jehova's bemerkte. Als wij getrouw onze plicht vervullen zal God zeker Zijn beloften nakomen. - Deut. 31 : 8.

Een sprinkhaan.